

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/39/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8115011183
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8115011183.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.2.2019, v trestnej veci proti obžalovanému T. X. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), d), ods. 4 písm. b) Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 3Tk/2/2015 zo dňa 11.10.2018 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného T. X., nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom N. č. XXX/XX, T. N., okres W. - okolie, t. č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Prešov od 9.4.2015,

u z n á v a v i n n ý m , ž e

- z dôvodu, že T. L. a N. W. neuhradili obžalovanému T. X. sumu 250.000,- eur, pozostávajúcu z časti úrokov z pôžičky poskytnutej im v roku 2010 v dvoch plneniach v sume 200.000,- eur a z istiny, ktorú so súhlasom obžalovaného ako účelovú pôžičku poskytli spoločnosti B., U., s odôvodnením, že táto spoločnosť má obchodné problémy, obžalovaný:

I. najskôr v mesiaci máj 2013 si u J. I., ktorý bol pre tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 08.03.2016, sp. zn. 33T/91/2015, objednal, aby za finančnú odmenu vo výške 2.000,- eur zabezpečil človeka, ktorý by vykonal podpálenie osobného motorového vozidla zn. BMW X5, bielej farby, EČV: L. XXX S., ktoré v tom čase používal N. W., na základe čoho v priebehu niekoľkých dní J. I. s touto požiadavkou oslovil L. J., ktorý bol pre tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 08.03.2016, sp. zn. 33T/91/2015, ktorému poskytol informácie o aké vozidlo ide a kde bude predmetné vozidlo zaparkované s požiadavkou, aby vozidlo zhorelo do tla, pričom skutok potom vykonal L. J. tak, že po vzájomnej dohode s T. W., ktorá pre tento skutok bola právoplatne odsúdená rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 06.09.2016, sp. zn. 1T/45/2016, ho táto dňa 20.05.2013 v skorých ranných hodinách odviezla na svojom služobnom motorovom vozidle značky Škoda Fabia, EČV: XAS XXXX, od miesta svojho bydliska na sídlisku Sekčov v Prešove na Bajkalskú ulicu v Prešove s časom príchodu na Bajkalskú ulicu o 03:07:42 hod., na ktorej sa na krajnici vozovky pred obytným blokom č. XX nachádzalo zaparkované motorové vozidlo zn. BMW X5, bielej farby, EČV: L. XXX S., kde L. J. v čase okolo 03:12:39 hod. až 03:14:15 hod. s použitím pripraveného automobilového benzínu ako urýchľovača horenia podpálil toto motorové vozidlo zn. BMW X5, bielej farby, EČV: L. XXX S. tak, že benzín nalial na prednú kapotu vozidla a do otvoru medzi čelným sklom a prednou kapotou a zápalkami zapálil, pričom pri následnom požiari došlo k vyhoreniu motorového priestoru, interiéru vozidla, ako aj celej karosérie, na ktorej neboli požiarom priamo zasiahnuté len zadné dvere batožinového priestoru, pričom od požiaru sa chytil aj vedľa sa nachádzajúci stožiar verejného osvetlenia a za ním stojace motorové vozidlo zn. Honda Civic, zelenej

metalízy, EČV: L. XXX S., na ktorom došlo k poškodeniu zadného nárazníka a zadného skupinového svetla. Po podpálení vozidla L. J. nasadol do služobného motorového vozidla T. W., ktorá ho s ním čakala v blízkosti miesta činu na Bajkalskej ulici v Prešove a následne T. W. v čase od 03:14:15 hod. do 03:28:58 hod. na svojom služobnom motorovom vozidle značky Škoda Fabia, EČV: XAS XXXX, odviezla L. J. z miesta činu späť na sídlisko Sekčov v Prešove. Za podpálenie vozidla následne dňa 20.05.2013 T. X. odovzdal J. I. sumu 2.000,- eur, ktorý ešte dňa 20.05.2013 vyplatil L. J. odmenu vo výške 2.000,- eur, z ktorej v ten istý deň alebo na druhý deň L. J. vyplatil T. W. odmenu vo výške 400,- eur. Týmto konaním spôsobili škodu spoločnosti O., s.r.o. so sídlom na P. ulici č. XX v L. ako vlastníkovi vozidla na motorovom vozidle zn. BMW X5, bielej farby, EČV: L. XXX S., vo výške 22.617,- eur, N. W., bytom L. č. XX v L. zhorením notebooku, USB kľúča, slúchadiel, brašne na notebook, kufríka na kozmetiku, kufra a pánskeho oblečenia, ktoré sa nachádzali v podpálenom motorovom vozidle zn. BMW X5, v celkovej hodnote 1.087,17 eur, J. W., bytom X. ulica č. X v L. na osobnom motorovom vozidla zn. Honda Civic, zelenej metalízy, EČV: L. XXX S., vo výške 883,- eur a poškodením stožiaru verejného osvetlenia T. L. vo výške 144,32 eur,

II. a následne koncom mesiaca máj 2013 v meste Prešov oslovil J. I., ktorý bol pre tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 08.03.2016, sp. zn. 33T/91/2015, s požiadavkou, aby za finančnú odmenu 1.000,- eur zabezpečil človeka, ktorý by vykonal streľbu na rodinný dom na W. ul. č. XX v L., kde má trvalý pobyt T. L. a za týmto účelom z nezisteného zdroja zabezpečil T. X. strelivo a nedovolené upravenú, strelnú, palnú, samočinnú zbraň, československej výroby, samopal vz. 26, kaliber 7,62 x 25 Tokarev, s odstránenými identifikačnými údajmi, ktorá je v zmysle ust. § 4 odsek 2 písm. b), písm. i) zák. č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive zakázanou zbraňou a túto odovzdal J. I., aby bola použitá pri streľbe na rodinný dom. J. I. následne s touto požiadavkou oslovil L. J., ktorý bol pre tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 08.03.2016, sp. zn. 33T/91/2015, ktorému odovzdal strelivo a túto strelnú zbraň a poskytol mu informácie, kde sa predmetný dom nachádza a kedy bude možné streľbu vykonať. Následne po vzájomnej dohode medzi T. W., ktorá pre tento skutok bola právoplatne odsúdená rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 06.09.2016, sp. zn. 1T/45/2016 a L. J. dňa 03.06.2013 v skorých ranných hodinách odviezla T. W. na motorovom vozidle zn. Volkswagen Passat, šedej metalízy, EČV: L. XXX Q., L. J. ku Kolmanovej záhrade v Prešove, kde L. J. vystúpil z vozidla a v čase okolo 03:10 hod. z chodníka pred rodinným domom na ulici W. č. XX v L. vystrieľal na tento rodinný dom celý zásobník, najmenej 20 striel zo samopalu vz. 26, kaliber 7,62 x 25 Tokarev, ktorý dostal od J. I., pričom zásahom projektilov poškodil sklenené výplne na zimnej záhrade, omietku na stenách, strop a obraz. Po streľbe nastúpil späť do vozidla, s ktorým ho čakala T. W. a následne L. J. odviezla k objektu teplárni v Prešove, kde L. J. zahodil predmetný samopal do splavu rieky Torysa na Hati v Prešove, pričom T. X. vyplatil za túto streľbu J. I. sumu 1.000,- eur, ktorú následne dňa 03.06.2013 J. I. odovzdal L. J. a ten ešte v ten istý deň vyplatil z tejto sumy T. W. odmenu vo výške 300,- eur. Týmto konaním bola spôsobená spoločnosti H. - U. L. a.s., so sídlom na ulici J. G.. X v X., škoda vo výške 160,- eur a T. Q. L., bytom W. XX v L., škoda vo výške 323,- eur,

t e d a

- požiadal iného, aby zničil, poškodil alebo urobil neupotrebitelnou cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu a čin spáchal z osobitného motívu - z pomsty,
- bez povolenia sebe a inému zadovážil a držal strelivo a čin spáchal z osobitného motívu - v úmysle uľahčiť iný trestný čin,
- bez povolenia zadovážil sebe a inému a prechovával hromadne účinnú zbraň a čin spáchal z osobitného motívu - v úmysle uľahčiť iný trestný čin,

t ý m s p á c h a l

- pokračovací prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona s poukazom na § 140 písm. b) Tr. zákona, vo forme účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zákona,

- zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zákona a zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ust. § 140 písm. c) Tr. zákona.

Z a t o m u u k l a d á :

Podľa § 295 ods. 3 Tr. zákona za použitia § 41 ods. 2, § 38 ods. 2, § 36 písm. j), § 37 písm. h) Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodených N. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XX, L., T. L., V. XX, L., IČO: XX XXX XXX, J. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X. 9, L. a H. - U. L., a. s., so sídlom J. G. X., X., IČO: XX XXX XXX, s ich nárokmi na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obž. T. X. uznaný za vinného v bodoch I. a II. z pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu vydierania podľa § 189 odsek 1, odsek 2 písm. a), písm. d), ods. 4 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ust. § 138 písm. a) Trestného zákona, a to sčasti dokonaný a sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Tr. zákona a v bode II. zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zákona a zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ust. § 140 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- potom, čo v roku 2012 prestal Y. P. T. X. vyplácať výnosy z pôžičky a splácať jej istinu, ktorú T. X. ešte v roku 2011 investoval vo výške 200.000,- eur do obchodov Y. P. a jeho firmy B., U., s.r.o. v Českej republike,

tak z dôvodu, že túto pôžičku sprostredkovali T. L. a N. W., začal T. X. najneskôr od polovice roka 2012 až do 15.10.2013 neustále a priebežne pri telefonických a osobných stretnutiach na viacerých miestach, predovšetkým v meste Prešov, žiadať T. L. a N. W. o vyplatenie sumy až do výšky 300.000,- eur pozostávajúcej z istiny vo výške 200.000,- eur a ním svojvoľne určených úrokov,

a pri svojich požiadavkách o vrátenie sumy 300.000,- eur T. L. a N. W. hrozil použitím násillia proti ich osobám vo forme poškodenia ich zdravia najmä otázkami v telefonických rozhovoroch, či sa im nič nestalo, či im niekto nedal nálož pod auto, že sa o nich bojí, či ich niekto nezastrelil a iným podobným spôsobom a keď T. L. a N. W. mu stále nevracali požadovanú sumu a jej vyplatenie odďaľovali s tým, že vrátenie peňazí riešia s Y. P., T. X. s úmyslom donútiť ich vyplatiť mu sumu 300.000,- eur

I. najskôr v mesiaci máj 2013 si u J. I., ktorý bol pre tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 08.03.2016, sp. zn. 33T/91/2015, objednal, aby za finančnú odmenu vo výške 2.000,- eur zabezpečil človeka, ktorý by vykonal podpálenie osobného motorového vozidla zn. BMW X5, bielej farby, EČV: L. XXX S., ktoré v tom čase používal N. W., na základe čoho v priebehu niekoľkých dní J. I. s touto požiadavkou oslovil L. J., ktorý bol pre tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 08.03.2016, sp. zn. 33T/91/2015, ktorému poskytol informácie o aké vozidlo ide a kde bude predmetné vozidlo zaparkované s požiadavkou, aby vozidlo zhorelo do tla, pričom skutok potom vykonal L. J. tak, že po vzájomnej dohode s T. W., ktorá pre tento skutok bola právoplatne odsúdená rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 06.09.2016, sp. zn. 1T/45/2016, ho táto dňa 20.05.2013 v skorých ranných hodinách odviezla na svojom služobnom motorovom vozidle značky Škoda Fabia, EČV: XAS XXXX, od miesta svojho bydliska na sídlisku Sekčov v Prešove na Bajkalskú ulicu v Prešove s časom príchodu na Bajkalskú ulicu o 03:07:42 hod., na ktorej sa na krajnici vozovky pred obytným blokom č. XX nachádzalo zaparkované motorové vozidlo zn. BMW X5, bielej farby, EČV: L. XXX S., kde L. J. v čase okolo 03:12:39 hod. až 03:14:15 hod. s

použitím pripraveného automobilového benzínu ako urýchľovača horenia podpálil toto motorové vozidlo zn. BMW X5, bielej farby, EČV: L. XXX S., tak, že benzín nalial na prednú kapotu vozidla a do otvoru medzi čelným sklom a prednou kapotou a zápalkami zapálil, pričom pri následnom požiari došlo k vyhoreniu motorového priestoru, interiéru vozidla, ako aj celej karosérie, na ktorej neboli požiarom priamo zasiahnuté len zadné dvere batožinového priestoru, pričom od požiaru sa chytil aj vedľa sa nachádzajúci stožiar verejného osvetlenia a za ním stojace motorové vozidlo zn. Honda Civic, zelenej metalízy, EČV: L. XXX S., na ktorom došlo k poškodeniu zadného nárazníka a zadného skupinového svetla. Po podpálení vozidla L. J. nasadol do služobného motorového vozidla T. W., ktorá ho s ním čakala v blízkosti miesta činu na Bajkalskej ulici v Prešove a následne T. W. v čase od 03:14:15 hod. do 03:28:58 hod. na svojom služobnom motorovom vozidle značky Škoda Fabia, EČV: XAS XXXX, odviezla L. J. z miesta činu späť na sídlisko Sekčov v Prešove. Za podpálenie vozidla následne dňa 20.05.2013 T. X. odovzdal J. I. sumu 2.000,- eur, ktorý ešte dňa 20.05.2013 vyplatil L. J. odmenu vo výške 2.000,- eur, z ktorej v ten istý deň alebo na druhý deň L. J. vyplatil T. W. odmenu vo výške 400,- eur. Týmto konaním spôsobili škodu spoločnosti O., s.r.o. so sídlom na P. ulici č. XX v L. ako vlastníčkovi vozidla na motorovom vozidle zn. BMW X5, bielej farby, EČV: L. XXX S., vo výške 22.617,- eur, N. W., bytom L. č. XX v L. zhorením notebooku, USB kľúča, slúchadiel, brašne na notebook, kufrička na kozmetiku, kufra a pánskeho oblečenia, ktoré sa nachádzali v podpálenom motorovom vozidle zn. BMW X5, v celkovej hodnote 1.087,17 eur, J. W., bytom X. ulica č. X v L. na osobnom motorovom vozidle zn. Honda Civic, zelenej metalízy, EČV: L. XXX S., vo výške 883,- eur a poškodením stožiara verejného osvetlenia mestu Prešov vo výške 144,32 eur,

II. a následne T. X. koncom mesiaca máj 2013 v meste Prešov oslovil J. I., ktorý bol pre tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 08.03.2016, sp. zn. 33T/91/2015, s požiadavkou, aby za finančnú odmenu 1.000,- eur zabezpečil človeka, ktorý by vykonal strelbu na rodinný dom na W. ul. č. XX v L., kde má trvalý pobyt T. L. a za týmto účelom z doposiaľ nezisteného zdroja zabezpečil T. X. strelivo a nedovolené upravenú, strelnú, palnú, samočinnú zbraň, československej výroby, samopal vz. 26, kaliber 7,62 x 25 Tokarev, s odstránenými identifikačnými údajmi, ktorá je v zmysle ust. § 4 odsek 2 písm. b), písm. i) zák. č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive zakázanou zbraňou a túto odovzdal J. I., aby bola použitá pri strelbe na rodinný dom. J. I. následne s touto požiadavkou oslovil L. J., ktorý bol pre tento skutok právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 08.03.2016, sp. zn. 33T/91/2015, ktorému odovzdal strelivo a túto strelnú zbraň a poskytol mu informácie, kde sa predmetný dom nachádza a kedy bude možné strelbu vykonať. Následne po vzájomnej dohode medzi T. W., ktorá pre tento skutok bola právoplatne odsúdená rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 06.09.2016, sp. zn. 1T/45/2016 a L. J. dňa 03.06.2013 v skorých ranných hodinách odviezla T. W. na motorovom vozidle zn. Volkswagen Passat, šedej metalízy, EČV: L. XXX Q., L. J. ku Kolmanovej záhrade v Prešove, kde L. J. vystúpil z vozidla a v čase okolo 03:10 hod. z chodníka pred rodinným domom na ulici W. č. XX v L. vystrelil na tento rodinný dom celý zásobník, najmenej 20 striel zo samopalu vz. 26, kaliber 7,62 x 25 Tokarev, ktorý dostal od J. I., pričom zásahom projektilov poškodil sklenené výplne na zimnej záhrade, omietku na stenách, strop a obraz. Po strelbe nastúpil späť do vozidla, s ktorým ho čakala T. W. a následne L. J. odviezla k objektu teplárni v Prešove, kde L. J. zahodil predmetný samopal do splavu rieky Torysa na Hati v Prešove, pričom T. X. vyplatil za túto strelbu J. I. sumu 1.000,- eur, ktorú následne dňa 03.06.2013 J. I. odovzdal L. J. a ten ešte v ten istý deň vyplatil z tejto sumy T. W. odmenu vo výške 300,- eur. Týmto konaním bola spôsobená spoločnosti H. - U. L. a.s. so sídlom na ulici J. G. X v X.koda vo výške 160,- eur a T.. Q. L., bytom W. č. XX v L. škoda vo výške 323,- eur,

a T. X. súbežne s týmito skutkami i po týchto skutkoch sa naďalej až do 15.10.2013 dožadoval vyplatenia sumy 300.000,- eur od T. L. a N. W., naďalej ich upozorňujúc, že sa im môže niečo stať a pokračujúc v používaní rôznych hrozieb ublížením na zdraví a fyzickou likvidáciou v zmysle, že sa o nich bojí, či ešte žijú, či ich niekto nedal dole, predstierajúc nedoriešenú dvojité zákazku v Prešove a používajúc symboliku poslednej večere či tým, že zdochnú.

Za to mu podľa 189 ods. 4 Tr. zákona s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona za zistenia poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j) Tr. zákona a priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. h) Tr. zákona bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 20 rokov, pre výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Zároveň mu podľa § 76 ods. 1, 78 ods. 1 Tr. zákona bol uložený ochranný dohľad v trvaní 3 rokov.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku poškodených N. W., O. L., s. r. o., T. L., J. W., H. - U. L., a. s., a T. Q. L. s ich nárokmi na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku a to proti všetkým jeho výrokom, ihneď po jeho vyhlásení a poučení o opravnom prostriedku, podal obžalovaný odvolanie. Svoje odvolanie odôvodnil prostredníctvom svojich obhajcov Y. Y. V. a Y. O. L. tým, že okresný súd rozhodol v nezákonnom zložení, že sú dané podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa malo zabezpečiť objasnenie veci, ďalej že sú dané chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení a preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, tiež že sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy, a napokon aj tým, že napadnutým rozsudkom boli porušené ustanovenia Trestného zákona. Nezákonné zloženie súdu vidí odvolateľ v tom, že sa na prejednávani a rozhodovaní predmetnej veci zúčastnila vylúčená prísediacia P. Y.. Na hlavnom pojednávaní dňa 25.6.2018 prostredníctvom obhajcu vzniesol námietku zaujatosti voči tejto prísediacej z dôvodu, že je v dlhoročnom priateľskom vzťahu k poškodenej T. Q. L. - matke ďalšieho poškodeného T. L.. O tejto námietke, po vyjadrení prísediacej P. Y., okresný súd uznesením sp. zn. 3Tk 2/2015 zo dňa 25.6.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Tos/24/2018 zo dňa 17.7.2018 rozhodol tak, že prísediacia P. Y. nie je vylúčená z úkonov v trestnej veci. Aj napriek rozhodnutiam okresného a sťažnostného súdu o nezaujatosti prísediacej má naďalej pochybnosti o jej nezaujatosti a tieto vyplývajú z viacerých skutočností. V prvom rade prísediacia P. Y. sa zúčastňovala hlavných pojednávaní od začiatku, takže ak sa oboznámila so súdnym spisom, musela zistiť, že poškodenú T. Q. L. dlhodobo pozná, stretávajú sa aj v priebehu súdneho pojednávania a túto skutočnosť mala signalizovať jednak senátu, jednak procesným stranám a v tom prípade by rozhodnutie súdu o jej nezaujatosti ostalo bez pochybností. Navyiac bola prítomná pri výsluchu poškodenej na hlavnom pojednávaní. Ďalej možnú zaujatosť prísediacej signalizoval aj samotný poškodený T. L., ktorý na túto skutočnosť upozornil obhajcu a svoje stanovisko deklaroval slovné aj na súde, nakoľko sa ho známosť jeho mamy s prísediacou týkala v čase, keď bol vo väzbe. Nie je obvyklé, aby osoby, ktoré sa poznajú len z občasného spoločenského styku, navštevovali prísediace na súde v súvislosti s prepustením z väzby poškodeného, a to bez ohľadu na deklarované stanovisko prísediacej, ktorá na jednej strane priznala túto návštevu, na druhej strane uviedla, že sa s poškodenu odmietla baviť. I napriek zamietavým stanoviskám okresného a sťažnostného súdu je toho názoru, že pochybnosti o zaujatosti prísediacej sú objektívne dané bez ohľadu na subjektívne vyjadrenia prísediacej, ktorá svojím postojom vo veci porušila viacero ustanovení zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich. Poukazuje na to, že v námietke zaujatosti a sťažnosti uviedol viacero rozhodnutí NS SR (Tzo V 7/2002, Ntd 58/2001), ESLP (Delcourt c. Belgicko, Belios c. Švajčiarsko), z ktorých vyplýva, že nezávislosť súdu musí byť objektívne odôvodnená a musí sa taká aj objektívne javiť v očiach strán a predovšetkým obvineného. Podľa neho sa okresný ani sťažnostný súd nesnažil odstrániť pochybnosti poškodeného, obvineného a obhajcov o svojej nezaujatosti tým, že k pomeru poškodenej T. Q. L. a prísediacej P. Y. by ex offio vypočul poškodenú T. Q. L., ktorá by pochybnosť o nezaujatosti prísediacej P. Y. buď potvrdila alebo vyvrátila. Tento odvolací dôvod odôvodňujúci zrušenie rozsudku uvedený v § 316 ods. 3 písm. a) Trestného poriadku je zhodný s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný ďalej namieta porušenie ustanovení, ktorými sa malo zabezpečiť objasnenie veci. Poukazuje na to, že okresný súd sa viackrát pokúsil predvolať svedka Y. P., a napriek tomu, že sa svedok v prípade vykázaného doručenia riadne ospravedlnil a písomne prejavoval ochotu dostaviť sa na výsluch, súd nakoniec od tohto podstatného dôkazu upustil. Otázky dožiadanému súdu pre Prahu 4 formuloval doslovne podľa návrhu prokurátora, pričom prevažná väčšina z 33 otázok formulovaných dožiadanému súdu tvorili otázky podľa jeho názoru kapciózne alebo sugestívne, na ktoré svedok nemohol odpovedať. Obhajoba formuláciu týchto otázok prokurátora namietala, avšak súd ich nekriticky prevzal. Ani dožiadaný sudca Obvodného súdu pre Prahu 4 bez znalosti spisu nemal možnosť reagovať na neprípustnosť týchto otázok. Odvolateľ tvrdí, že výsledkom toho postupu bolo to, že svedok Y. P. po dvoch vetách odmietol k veci vypovedať. Neprípustnosť formulácie otázok mal okresný súd skúmať z úradnej povinnosti so znalosťou spisu a neprípustiť ich. Výpoveď tohto svedka je pritom podľa odvolateľa podstatná pre právnu kvalifikáciu trestného činu vydierania v prípade uznania viny. Nedostatok v konaní okresného súdu vidí aj v tom, že formou poriadkových opatrení nevynucoval

od svedkov Y. P. a T. L. zmluvu o pôžičke medzi T. L. a B., U., i keď sa T. L. opakovane vyjadril (hlavné pojednávanie 5.5.2016), že táto zmluva bola uzavretá a zabezpečená. Podobne je to s vkladovým lístkom T. L. o vklade 100.000,- eur na účet firmy B., U.. Tieto doklady mohol súd vyžiadať aj od konkurzného správcu B., U., nakoľko sa Y. P. vyjadril, že vklady aj výplaty účtoval na firemnom účte alebo u insolvenčného správcu osoby Y. P..

Obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania ďalej vytýka chyby v napadnutých výrokoch rozsudku. Podľa neho výrok rozsudku v časti, kde je určený základný záväzkový vzťah medzi obžalovaným a Y. P. - „po tom, čo v roku 2012 prestal Y. P. T. X. vyplácať výnosy z pôžičky a splácať jej istinu, ktorú T. X. ešte v roku 2011 investoval vo výške 200.000,- eur do obchodov Y. P. a jeho firmy B., U. ... z dôvodu, že túto pôžičku sprostredkovali T. L. a N. W....“ - je v rozpore s vykonanými dôkazmi, hlavne s výpoveďou obžalovaného, s prečítanou svedeckou výpoveďou Y. P. a s výpoveďou svedka poškodeného T. L. a N. W.. Odôvodnenie rozsudku v tomto smere kopíruje obžalobu a snahu orgánov prípravného konania a sčasti aj okresného súdu navodiť procesne nespôsobilými otázkami tento skutkový stav, pričom odôvodnenie rozsudku nezodpovedá kritériám uvedeným v § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Odôvodnenie rozsudku obsahuje zoznam vykonaných dôkazov, pričom najmä pri svedeckých výpovediach Y. P., T. L. a N. W. je obsah týchto svedeckých výpovedí uvedený podľa neho jednostranne a výlučne v prospech stanoviska obžaloby. Hodnotenie dôkazov po výpočte ich jednostranného zhodnotenia súdom spočíva v jednej vete - „Na základe uvedených dôkazov mal súd za preukázané nasledovné, bez pochybnosti zistené, skutkové okolnosti: obž. X. investoval prostredníctvom poškodených T. L. a N. W. sumu 200.000,- eur do firmy Y. P. B., U. na obchod s dlažbou so spoločnosťou U. W., a.s. ...“. Podľa odvolateľa však tie isté dôkazy nasvedčujú, že išlo o záväzkový vzťah medzi B., U., Y. P. a na druhej strane T. L., pričom osobitný záväzkový vzťah bol medzi ním a T. L.. Na preukázanie toho podrobne rozoberá jednotlivé výpovede svedka Y. P. Z jeho výpovede z 30.6.2014 vyberá - „jednalo sa o prvý vklad 100.000,- eur, ktoré boli vložené pánom L. na účet spoločnosti B., U.“; „ja som nemal s pánom X. uzatvorenú žiadnu zmluvu ... ako boli dohodnutí X. s L., to ja uviesť neviem“; „všetky záväzky spoločnosti B., U. som potom prevzal na seba ako fyzická osoba a vyhlásil na seba insolvenčiu (s písomným súhlasom veriteľa T. L., ako uviedol neskôr - Od pána L. som po vysvetlení celej situácie získal súhlas k pristúpeniu k pohľadávke B., U. ako fyzická osoba, čiže som získal súhlas, aby tieto pohľadávky prešli na mňa ako na fyzickú osobu. Podotýkam, že som získal súhlas všetkých veriteľov. Išlo o prevzatie dlhu...“; „medzi mnou a pánom L. zmluva spísaná bola“; „výnosy boli platené týždenne pánu L.“; „ja mám záväzok voči pánu L. v nominále vkladu, čo je 200.000,- eur. Voči T. X. ja záväzok nemám, ja som jednal iba s T. L., pričom som vedel, že T. má tieto peniaze od T. X.“; „na otázku obhajcu, či má k dispozícii zmluvu o pôžičke medzi pánom L. a B., U. a súhlas veriteľa pána L. a zmluvu o prevzatí dlhu, svedok odpovedal kladne“; „na otázku obhajcu, či vyplácal niekedy výnosy aj osobne pánu X. svedok odpovedal, že mám za to, že ani v jednom prípade som mu výnosy osobne nevyplácal. Výnosy som vyplácal pánu L., a to buď osobne alebo na ním stanovený účet v Reifeisen Bank, bol to český účet“; „v tejto veci som jednal vždy s pánom L. a v niektorých prípadoch i za prítomnosti pána W.“; „výšku výnosov som dohodol s pánom L. a opäť podotýkam, že pri osobnom stretnutí s T. sme túto otázku nikdy nerozoberali“. Zdôrazňuje, že otázka investícií obžalovaného a výnosov pre neho bola uvedená len v otázkach vyšetrovateľa PZ, ako napríklad: „v akom časovom období došlo k investícii T. X. prostredníctvom T. L. do spoločnosti B., U.“. Takúto otázku považuje za neprípustnú, ktorá priamo navodzuje stav, že investoval prostredníctvom L.. Rovnako je to s otázkou: „vyjadrite sa aké výnosy boli platené pánu X., počas akého obdobia“, pretože aj táto otázka je neprípustná, lebo navodzuje nepravdivý stav, že výnosy boli platené priamo X., teda jemu, i keď svedok vypovedá opačne. Napokon takouto otázkou je aj otázka: „vyjadrite sa aké kroky urobil T. X., keď sa prestali vyplácať výnosy, za akým účelom, aby sa mu investícia vrátila“, v ktorej sú predstierané nepravdivé skutočnosti ako pravda. K skutočnosti, že obhajca bol na tomto výsluchu prítomný a kladenie týchto neprípustných otázok nenamietal, uvádza, že obhajca namietal množstvo iných podobných neprípustných otázok, ktoré sa následne do protokolu nedostali a táto skutočnosť podľa neho nič nemení na tom, že tieto otázky sú v rozpore s § 132 ods. 2, štvrtá veta Trestného poriadku, podľa ktorého sa svedkovi nesmú klásť otázky, v ktorých je obsiahnuté, ako na otázku odpovedať, otázky klamlivé, ani otázky, ktoré by obsahovali skutočnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede.

Ďalej obžalovaný v odôvodnení odvolania poukázal aj na výpoveď svedka Y. P. zo 6.8.2015, v ktorej uviedol, že: „... ja som tie dlhy prevzal na seba, ako na fyzickú osobu (s predchádzajúcim písomným súhlasom veriteľov - o.i. aj L.) a vyhlásil na seba insolvenčiu“; „k osobe T. X. uvádzam, že videl som raz vysokého pána, ktorý mi bol predstavený ako T. a pravdepodobne to bol X.. Potom som ho videl ešte raz...“; „... L. mi dal pôžičku do firmy v čiastke 200.000,- eur“; „Čo sa týka T. X., ako som uviedol vyššie,

tak som ho videl raz alebo dvakrát. L. mi predstavil v Prahe človeka menom T., a to bolo po tej L. pôžičke spoločnosti B., U.... X. mi na schôdzke povedal, že peniaze dal T. L. on a že si tiež peniaze požičal... T. pripustil, že mu X. nejaké peniaze požičal. Vôbec neviem, ako to medzi sebou mali...“; „Potom, čo som bol na výsluchu na polícii na Slovensku, tak prostredníctvom zmluvy o pôžičke od spoločnosti, ktorú vlastní materská spoločnosť N., s.r.o., dostal L. cca milión Českých korún. A existuje medzi nami ústna dohoda, že táto pôžička potom bude započítaná oproti pôžičke L. do spoločnosti B., U....“; „... žiadnu zmluvu o investícii som s X. neuzatváral... uzavrel som len zmluvu s L. o investícii v obchode so Syko kúpeľňami... bola priamo zaúčtovaná (v B., U.) ako účelová pôžička...“; „Províziu, ako som uviedol, som vyplácal L.. Buď som mu to dával osobne, alebo prevodom na účet... X. som nič nikdy nevyplácal... zaevidované to bolo (v spoločnosti B., U.)“. Vo výpovedi Y. P. zo dňa 22.12.2016 pred Obvodným súdom Praha 4 uviedol: „Chcel by som dodať k tejto veci len jednu vetu, a síce to, že vec bola založená na finančnej výpomoci, v ktorej figuroval pán L., tá vec bola vyriešená a o ďalších záležitostiach mi nie je nič známe.“.

Obžalovaný v odôvodnení odvolania poukazuje na to, že v rozpore s uvedenými výpoveďami svedka Y. P. okresný súd v odôvodnení rozsudku konštatuje prečítanú výpoveď tohto svedka takto: „niekedy koncom roku 2010 alebo začiatkom roku 2011 prvýkrát investoval obžalovaný T. X. prostredníctvom T. L. do jeho spoločnosti B., U. sumu 100.000,- eur do obchodu s dlažbou....“; „Keď T. X. videl, že obchod funguje, investoval v júni alebo v máji 2011 opätovne sumu 100.000,- eur za tých istých podmienok, teda mali sa vyplácať výnosy vo výške 16.000,- eur týždenne.“. Podľa neho obdobne, ako pri opise svedeckej výpovede Y. P., okresný súd v napadnutom rozsudku opisuje jednostranne, bez súvislostí, svedecké výpovede T. L. a N. W.. Poukazuje na to, že svedecká výpoveď T. L. v tejto otázke prechádzala vývojom a každá jeho ďalšia výpoveď sa od predchádzajúcej líšila. Podľa výpovede tohto svedka sa s vývojom trestného stíhania dozvedal nové okolnosti, ktoré ovplyvňovali obsah a formulácie jeho výpovede tak, že na otázky orgánov činných v trestnom konaní a súdu odpovedal cielene a často rozporne. Aj z týchto výpovedí vyplývajú fakty, ktoré sú nesporné. Zo svedeckej výpovede N. W. v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní vyplýva, že sa postavil do pozície sprostredkovateľa pôžičky, aj keď v podstate nič nesprostredkoval a za Y. P. do Prahy chodil ako „spoločník“ T. L. (v skutočnosti ako šofér a priateľ). Potvrdil, že po ohlásených problémoch vo P. firme B., U. bol s T. L. asi 13x v Prahe riešiť vrátenie peňazí, pričom stále išli na dva tri dni a každá cesta ich stála asi 600,- eur. Podľa odvolateľa úplne nelogicky a v rozpore s vykonanými dôkazmi dospieva súd k nesprávnym skutkovým záverom, že „Z výpovedí poškodených T. L. a N. W. mal súd za preukázané, že títo sprostredkovali investíciu obž. T. X. v sume 200.000,- eur do obchodu Y. P., resp. jeho firmy B., U.. Ich výpoveďou, ako aj výpoveďou svedka Y. P. bola vyvrátená obrana obžalovaného, že obžalovaný požičal poškodenému L.... bolo bez pochybností preukázané, že obž. T. X. bol investorom a bol si vedomý, do akého obchodu peniaze investoval...“. Okresný súd v odôvodnení rozsudku sa zaoberá skutočnosťou, že T. L. predložil 19.12.2017 uznanie dlhu, ktorý súd vyhodnotil ako simulovaný právny úkon motivovaný snahou poškodeného L. pomôcť obžalovanému. Odôvodnil to tým, že T. L. a N. W., ani on sa o tom nezmieňovali od začiatku trestného stíhania, a tiež systémom vyplácania výnosov z vkladu, ako aj výpoveďou Y. P. o snahe zabezpečiť istinu nehnuteľnosťou. O možnosti zabezpečiť vrátenie peňazí nehnuteľnosťou hovoril nie P., ale svedok N. W. v svedeckej výpovedi zo dňa 22.4.2014, že v čase riešenia problému s vrátením peňazí, P. sľuboval, že má nejaký pozemok, môže ho predat' alebo prepísať na X., alebo na L. alebo na niekoho, koho určí právnik. Svedok nehovoril o tom, že s touto požiadavkou vyšiel obžalovaný (po krachu firmy B., U. bol N. W. podľa vlastnej výpovede v Prahe za P. 13x). Tieto hodnotenia svedeckých výpovedí okresným súdom nezodpovedajú obsahu svedeckých výpovedí a sú založené na častiach svedeckých výpovedí vytrhnutých z kontextu.

V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný ďalej namieťa, že sa súd v odôvodnení rozsudku nezaoberal, ani nevysvetlil podstatné skutočnosti, ktoré nenasvedčujú záveru o priamej investícii obžalovaného do firmy Y. P. B., U., ale jednoznačne nasvedčujú pôžičke medzi obžalovaným a T. L. a následne ním vložených peňazí do firmy B., U.. Za také považuje predovšetkým o nasledovné fakty, ktoré zhodne vyplývajú z výsluchov obžalovaného, svedkov T. L., N. W. a Y. P.: Po 1./ T. L. sa poznal s Y. P. viac ako desať rokov pred skutkom. Po 2./ v minulosti urobil T. L. s Y. P. viacero obdobných obchodov, čomu nasvedčuje jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní dňa 25.6.2018 („ja som celkovo dal P. cca 500.000,- eur, ja som tam dával aj svoje vlastné peniaze a tiež aj niečie iné, pričom P. mi doposiaľ z tejto sumy dal cca 60 až 100.000,- eur, presne si to nepamätám. Teda nešlo len o X. peniaze, ale aj o peniaze ďalších ľudí“), kde s vidinou obrovskej výnosnosti si požičal peniaze od viacerých ľudí, peniaze vložil do firmy Y. P. a nakoniec obchody skrachovali. Nasvedčuje tomu aj právoplatné odsúdenie Y. P. v súvislosti

s obchodom medzi B., U. a U. W., a.s.. Po 3./ všetky skutočnosti nasvedčujú tomu, že peniaze vložil v Prahe v ČSOB banke na účet firmy B., U. T. L. (výpoveď T. L., Y. P., svedok W. si na túto okolnosť nepamätal). Po 4./ tvrdená existencia výpisu z účtu firmy B., U. o vklade T. L. vo výške 100.000,- eur a existencia písomnej zmluvy medzi T. L. a B., U.. Po 5./ zmluva o postúpení pohľadávky z firmy B., U. na Y. P., zmluva o prevzatí dlhu B., SE Y. P., písomný súhlas všetkých veriteľov, o.i. veriteľa T. L. s prevzatím dlhu (svedecké výpovede Y. P., T. L. a listiny uvedené vyššie, ktoré mali byť svedkami okresnému súdu predložené. O ich existencii podľa odvolateľa nie sú pochybnosti, pretože tieto listiny boli predložené k insolvenčnému konaniu Y. P. a bez nich by insolvenčné konanie Y. P. neprebehlo). Neexistoval jeho písomný súhlas (teda obžalovaného) k zmluve o prevzatí dlhu, pretože v B., U. bola evidovaná zmluva medzi T. L. v B., U. a L. vklad na účet spoločnosti. Po 6./ skutočnosť, že Y. P. mu peniaze nikdy nevyplácal (výpoveď Y. P. z 30.6.2014. V rozpore s ním je výpoveď svedka N. W., ktorý hovoril o dvoch troch prípadoch, čo je nelogické vzhľadom na P. výpoveď, ktorý uviedol, že s obžalovaným sa stretol v živote raz alebo dvakrát). Po 7./ skutočnosť, že peniaze Y. P. vyplácal vždy T. L., nikdy nie jemu (potvrdená svedeckými výpoveďami T. L. a Y. P.) a L. časť z nich nosil jemu buď sám alebo prostredníctvom N. W.. Po 8./ fakt, že časť splátok išla z účtu firmy B., U. prevodom na účet L. firmy v Reifeisen Bank v Českej republike, ktorú určil on (výpoveď svedka P. z 30.6.2014). Po 9./ fakt, že výšku výnosov od firmy B., U. dojednal T. L. s Y. P. (za možnej účasti N. W.) bez jeho (obžalovaného) účasti, pričom pomer medzi ním určil 1:1 (zo 100.000,- eur 4.000,- eur pre neho a 4.000,- eur pre L. a W. týždenne, z 200.000,- eur 8.000,- eur pre neho, 8.000,- eur pre L. a W. týždenne). Peniaze požičal L. a W. (z požičaných peňazí, ktoré sám musel vrátiť s úrokom vo výške 250.000,- eur), teda jeho zisk z úrokov je právne zdôvodniteľný. T. L. a N. W. profitovali z cudzích peňazí. Po 10./ skutočnosť, že Y. P. opakovane tvrdí, že peniaze vložil do firmy T. L. za účasti N. W. a voči L. je aj zaviazaná jednak firma B., U. a jednak P. osobne. Sumu vo výške 1 milión Kč L. vrátil P. prostredníctvom svojej spoločnosti N., s.r.o. a podľa P. výpovede existuje medzi ním a T. L. ústna dohoda o vrátení zvyšku peňazí. Tento svedok nie je v žiadnom vzťahu s obžalovaným (videli sa raz alebo dvakrát) a nemá dôvod voči nemu vypovedať v prospech alebo v neprospech. Skôr by sa javilo vzhľadom na jeho vzťah s T. L. za logické, že by sa mal zbaviť povinnosti vrátiť mu dlh tým, že by za „investora“ označil obžalovaného. Poukazuje v tejto súvislosti na záznam telekomunikačnej prevádzky, hovor č. 733, v ktorom L. potvrdzuje, že P. sa s ním vyrovnal tým, že sa stal konateľom cca 36 spoločností, ktoré sú mu dlžné cca 20 miliónov Kč. Tiež z výpovede N. W. na hlavnom pojednávaní dňa 21.11.2017 vyplýva, že on spolu s T. L. vymáhal peniaze od P. a peniaze obžalovanému mali vrátiť L. a W.. Z tejto výpovede vyplýva, kto bol dlžníkom a kto bol veriteľom, i keď v ďalších výpovediach svedok N. W. svoju výpoveď prispôboval účelovo, aby peniaze nikdy nemusel vracať. Po 11./ fakt, že T. L. dlh voči nemu uznal a tak o tom vypovedal v prípravnom konaní aj na hlavnom pojednávaní. Výpoveď svedka N. W. je nejednoznačná a môže byť motivovaná snahou zbaviť sa príp. zodpovednosti za vrátenie dlhu obžalovanému. N. W., pokiaľ sa zúčastňoval s T. L. nejakých jednaní, zúčastňoval sa ich ako šofér L., nakoľko L. nemá vodičský preukaz a W. ho všade vozil, príp. ako jeho kamarát a podieľal sa na zisku. Po 12./ fakt, že T. L. má v tomto konaní postavenie poškodeného, bol poučený ako svedok o možných následkoch trestného činu krivej výpovede a nepravdivého znaleckého posudku. Okresný súd v odôvodnení rozsudku zdôvodňuje, že uznanie dlhu je simulovaným právnym úkonom, motivovaným snahou poškodeného L. pomôcť obžalovanému. Jemu a obhajobe nie sú známe skutočnosti, ktoré by odôvodňovali motiváciu T. L. pomáhať mu. Vo väzbe je od 15.10.2013 a počas jej výkonu nemal možnosť prísť do styku alebo ovplyvňovať výpoveď poškodeného L., ktorého videl len bezprostredne na hlavnom pojednávaní v procesnom postavení poškodeného. Pokiaľ boli známe skutočnosti, ako prišiel T. L. „k motivácii pomáhať obžalovanému“, mali buď orgány prípravného konania alebo súd tieto skutočnosti signalizovať príslušným orgánom. Okrem toho vystupuje vo veci ako poškodený, ktorému podľa rozsudku okresného súdu malo byť obžalovaným veľmi ublížené, ako aj jeho matke. Po 13./ z výpovede svedka J. I. tiež vyplýva, že z rozprávania X., L. a W. vedel o tom, že mal obžalovaný požičať L. a W. nejaké peniaze - sumu 200.000,- eur. Svedok rozprával o pôžičke, nie o investícii do B., U. (výsluch svedka 18.5.2015). Po 14./ zo svedeckej výpovede Y. P. (6.8.2015) vyplýva, že prvýkrát s ním prišiel do styku až následne potom, ako L. vložil peniaze do B., U. („čo sa týka T. X., tak ako som uviedol vyššie, tak som ho videl raz alebo dvakrát. L. mi predstavil v Prahe človeka menom T., a to už bolo po tej L. pôžičke spoločnosti B., U.“). Z toho vyplýva fakt, že musel predtým odovzdať peniaze L. a L. po dohode s P. ich vložil na účet firmy B., U. bez jeho prítomnosti. Pôžička je v zmysle Občianskeho zákonníka reálny kontrakt, teda k uzavretiu a platnosti zmluvy sa vyžaduje odovzdanie a prevzatie peňazí, z čoho logicky plynie, že medzi ním a L. došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke skôr, ako L. peniaze vložil na účet firmy B. U.. Po 15./ existencia pôžičky medzi ním a T. L. bola potvrdená aj prečítanou svedeckou výpoveďou P. F., ktorý potvrdil, že má o tejto pôžičke vedomosť a niečo sa dozvedel od L. a niečo od obžalovaného. Z jeho výpovede tiež vyplýva, že po podpálení auta a po streľbe na dom L. matky obžalovaného nepodozrieval

a vyjadril sa, že to obžalovaný nebol. Okresný súd sa ani v odôvodnení rozsudku s týmito skutočnosťami nevysporiadal, pokiaľ dospel k rovnakým skutkovým zisteniam v tomto smere ako dospelá obžaloba. Rozsudok a jeho zdôvodnenie je v tomto smere nepreskúmateľný.

Obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania ďalej namieta aj pochybnosti o správnosti skutkových zistení. Tie vidí aj v ďalšej časti skutkovej vety napadnutého rozsudku, kde sa konštatuje, že „... pri svojich požiadavkách o vrátenie sumy 300.000,- eur T. L. a N. W. hrozil použitím násilia proti ich osobám vo forme poškodenia ich zdravia najmä otázkami v telefonických rozhovoroch... s úmyslom donútiť ich vyplatiť mu sumu 300.000,- eur“ a že „v máji 2013 objednal u J. I. za finančnú odmenu podpálenie osobného motorového vozidla zn. BMW X5 a streľbu na rodinný dom, kde mal trvalý pobyt T. L.“ a tiež, že „súbežne s týmito skutkami i po týchto skutkoch sa naďalej až do 15.10.2013 dožadoval vyplatenia sumy 300.000,- eur od T. L. a N. W., naďalej ich upozorňujúc, že sa im môže niečo stať a pokračujúc v používaní rôznych hrozieb ublížením na zdraví a fyzickou likvidáciou v zmysle, že sa o nich bojí, či ešte žijú, či ich niekto nedal dole, predstierajúc nedoriešenú dvojité zákazku v Prešove a používajúc symboliku poslednej večere, či tým, že zdochnú“. Podľa odvolateľa mu spáchanie tohto skutku nebolo bez všetkých pochybností preukázané. Od začiatku trestného stíhania popieral, že by u J. I. objednal podpálenie auta BMW X5 alebo streľbu na dom, kde mal L. trvalé bydlisko. Taktiež poprel, že by mal za to I. zaplatiť a tiež to, že na účel streľby na dom mal zabezpečiť a odovzdať I. zbraň. Popiera motív vydierať T. L. a N. W., ako aj nepriame telefonické vyhrážky týmto osobám spôsobom uvedeným vo výrokovvej časti rozsudku. Okresný súd si osvojil záver o jeho vine, pričom okrem jednostranne opísanej prečítanej svedeckej výpovedi J. I. spáchanie skutku skutkovo neodôvodnil a v tomto smere rozsudok neobsahuje odôvodnenie, čo ho činí nepreskúmateľným. Odôvodnenie v zmysle záveru o spáchaní skutku obžalovaným nie je v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku: „... taktiež bolo ustálené, že zbraň použitú L. J. pri streľbe na rodinný dom zaobstaral obžalovaný, ktorý na držanie takéhoto druhu zbrane nemal zákonné oprávnenie. O tom svedčí výpoveď svedka J. I.“ a „... z výpovede svedkov J. I. a L. J. je nesporné, že podpálenie motorového vozidla a streľbu na rodinný dom vykonal za finančnú odmenu L. J. spoločne s T. W. na pokyn J. I.. Ten tak učinil na základe objednávky od obžalovaného, od ktorého prevzal finančné prostriedky, ktoré neskôr vyplatil J.. Z výpovede svedka I. vyplýva aj motív konania obžalovaného, ktorý si uvedené konania objednal preto, lebo poškodení mu odmietli vrátiť finančné prostriedky, resp. tieto nevracali a ich vrátenie odďaľovali a takouto formou nátlaku chcel od poškodených L. a W. dosiahnuť vyplatenie, resp. vrátenie peňazí.“. Tento motív okresný súd konštatuje, i keď o motíve vypovedal J. I. niečo úplne iné. Týmito tvrdeniami okresný súd popiera svoje vlastné skutkové závery z predchádzajúcej časti toho istého rozsudku, keď predtým ustálil „investície obžalovaného do firmy B., U.“, „fiktívnosť pohľadávky obžalovaného voči T. L. a N. W.“ a tu odôvodňuje motív konania obžalovaného snahou, aby mu L. a W. „vrátili“ peniaze. Okrem toho ho výpoveď L. J. z ničoho neusvedčuje. Ten ako svedok uviedol, že s obžalovaným sa dvakrát náhodne stretol a I. mu o ňom ako o objednávateľovi nepovedal pred skutkom, ale až po skutku. Povedal mu, že podľa W. má byť nebezpečný. V tomto smere je výpoveď svedka J. v rozpore s výpoveďou svedka I.. J. na hlavnom pojednávaní 5.5.2016 uviedol, že ani on, ani W. nevedeli, od koho je tá objednávka, I. im to nepovedal. Z uvedeného vyplýva, že objednávku dal I.. Či tak urobil na podnet obžalovaného alebo z iného dôvodu, sa možno iba dohadovať. Rozpor existuje aj v ďalšej časti, pokiaľ svedok vypovedal, že od I. dostal za podpálenie auta sumu 2.000,- eur na dvakrát a za streľbu na dom na objednávku I. sumu 1.000,- eur. Od I. mal svedok dostať aj zbraň, ktorú použil pri streľbe. Svedok netvrdil, že túto zbraň zaobstaral obžalovaný. Svedok naopak tvrdil, že mu I. povedal, že túto zbraň zohnal v Košiciach za 5.000,- eur. Z uvedeného vyplýva, že niekto z nich vedome pri svojej výpovedi klame, pretože pokiaľ mal I. dostať od obžalovaného celkom sumu 3.000,- eur za podpálenie auta a streľbu na dom a túto sumu mal podľa svojej výpovede dostať od obžalovaného a následne odovzdať J., bol na tomto obchode stratový sumou 5.000,- eur, pokiaľ zbraň za túto sumu zohnal v Košiciach sám. Okresný súd sa týmito logickými nezrovnalosťami nezaoberal, ani ich nevyhodnotil pri ustálení svojich záverov najmä s ohľadom na výpoveď svedka W. v prípravnom konaní a tiež na to, že svedok J. sa v celom rozsahu k svojej trestnej činnosti priznal a nemal dôvod vypovedať nepravdu o dôležitých skutočnostiach. Z výpovede svedka J. navyše vyplýva, že tento bol u J. I. aj zamestnaný a J. I. riadil prostredníctvom skype jeho príchod z Anglicka na Slovensko, ako ho aj pripravoval na rôzne varianty, ako má vypovedať pred políciou po príchode na Slovensko. Tiež mu navrhol, aby miesto streľby na dom p. L. použil granát a až potom, keď s tým J. nesúhlasil, súhlasil I. aj so streľbou. Z uvedeného vyplýva, že I. mal možnosť disponovať viacerými zbraňami, keď jednu nakoniec odovzdal J.. V trestnom spise nie je zmienka o tom, že by táto skutočnosť bola orgánmi trestného konania preverovaná. Uvedené skutočnosti spochybňujú pravdivosť svedeckej výpovede J. I., pri posudzovaní ktorej mal okresný súd

postupovať zvlášť obozretne a pokiaľ ju považoval za vierohodnú, jej hodnovernosť zdôvodniť. Dáva do pozornosti odvolaciemu súdu najmä vyjadrenia T. L., N. W., L. U., L. P. na hlavnom pojednávaní ohľadne osoby J. I. a jeho minulosti. Zo znaleckého posudku z odboru psychológie prof. V. je I. schopný správne vnímať prežitú skutočnosť a správne ich reprodukovať, jeho výpoveď možno preto považovať za vierohodnú, ale môže aj klamať, aby nezhoršil svoje postavenie. Svedok J. I. na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať z dôvodu možného privodenia trestného stíhania sebe. V tom čase už bol obvinený za zadováženie zbrane a objednávku podpálenia auta a streľby na dom p. L., kde skutok ako obvinený v celom rozsahu priznal. Bolo to v čase, keď sa L. J. už vrátil na Slovensko a usvedčoval J. I. I. vypovedal pod tlakom trestného stíhania a následne bol vo veci vypočutý ako svedok, kde svoju výpoveď zopakoval. Neuviedol však jediný dôkaz nasvedčujúci pravdivosti jeho výpovede. Na otázky možného motívu konania obžalovaného uviedol: „Ja môžem mať len domnienky, lebo T. mi to nikdy priamo nepovedal, nakoľko viem, že L. s W. mali spory s viacerými ľuďmi, teda tých motívov môže byť veľa.“. V tejto súvislosti dáva do pozornosti odvolaciemu súdu výpoveď svedka N. W. z 22.10.2013, ktorý uviedol, že „... som pri obede spomenul J. I. problémovú pôžičku... I. táto vec strašne zaujala a odvtedy sa začal intenzívne zaujímať o tú pôžičku a o X.... pýtal číslo na X. odo mňa, ale ja som mu ho nedal a vzápätí volal L., na ktorého zvýšil hlas, nech mu dá číslo na X. okamžite... počas roku 2012 sa snažil I. vymáhať pohľadávku pre X.... v minulosti som bol I. dlžný 4.000,- eur...“. Poukazuje na to, že súd odmietol vykonať dôkaz - prebratie záznamov telekomunikačnej prevádzky s I., z ktorého vyplýva, že W. mu bol dlžný peniaze a nevracal ich. Z výpovede N. W. na hlavnom pojednávaní 22.11.2017 vyplýva, že J. I. nikdy nič nerobil zadarmo. Na druhej strane je nevysvetliteľné, že podľa svedka J. mu J. I. zaplatil peniaze, ktoré mal dostať od obžalovaného a navyše zo svojich peňazí mal v Košiciach kúpiť zbraň za 5.000,- eur. Z I. výpovede vyplýva, že J. pýtal za streľbu na dom sumu 2.000,- eur, ale nakoniec súhlasil s polovicou. O tom, aký motív mohol mať J. I. z vlastných peňazí doplácať sumu 5.000,- eur a zjednávať cenu objednávky údajne s obžalovaným, za streľbu na dom sa možno len dohadovať. Poukazuje tiež na výpovede poškodených T. L. a N. W. na hlavnom pojednávaní 25.5.2017 a 21.11.2017, pokiaľ ide o predchádzajúce vyhrážky J. I. T. L. (podpálenie auta a hodenie granátu). Pokiaľ okresný súd v jeho neprospech hodnotil časť svedeckej výpovede T. L., dáva odvolaciemu súdu do pozornosti jeho výpoveď po streľbe na rodinný dom po začatí trestného stíhania vo veci OR PZ Prešov ČVS: ORP-528/1-OVK-PO-2013 zo dňa 17.6.2013 a po porovnaní s jeho výpoveďou zo dňa 22.10.2013 na NAKA Košice je zrejماً pravdivosť neskorších výpovedí T. L. o tom, že sa „O páchatelovi“ dozvedel od operatívnych pracovníkov polície. Ak by mal podozrenie alebo obavy z osoby obžalovaného, bol by ho označil už v prvej výpovedi na OR PZ, nakoľko všetko podstatné sa dovtedy udialo a v medziobdobí od 17.6.2013 do 22.10.2013 sa neudialo nič nové, čo by zdôvodňovalo podozrenie voči obžalovanému, príp. podanie trestného oznámenia na neho. To isté platí pre svedecké výpovede N. W. pri výsluchoch na OR PZ Prešov ČVS: ORP-955/SE-PO-2013 z 20.5.2013 a na NAKA Východ 22.10.2013. Z uvedeného vyplýva aj možnosť iného priebehu skutkového deja ako ten, ktorý sa mu kladie za vinu v obžalobe. Výpoveď svedka J. I. bez uvedenia ďalších dôkazov a súvislostí vzbudzuje oprávnené pochybnosti, nakoľko ide o výpoveď spolupracujúceho obvineného, ktorý svojou výpoveďou s usvedčovaním iného zbavuje sám seba trestnej zodpovednosti, resp. snaží sa dosiahnuť čo najmiernejší trest, čo sa mu nakoniec aj podarilo. V tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia NS SR sp. zn. 4To 10/2015. Ďalším dôkazom, ktorý okresný súd výrazne hodnotil v jeho neprospech, sú odposluchy, v ktorých mal použiť rôzne hrozby pre T. L. a N. W. v snahe doceliť vyplatenie peňazí. K záznamom telekomunikačnej prevádzky už v prípravnom konaní uviedol, že medzi ním a L. išlo o bežný spôsob komunikácie. Tento dôkaz navrhol vyšetrovateľovi počas svojej výpovede on sám, nakoľko tieto záznamy sa vykonávali na základe príkazov sudcu Okresného súdu v Trnave sp. zn. OS-TT-V-67-1/2013, OS-TT-V-192-1/2013 v inej trestnej veci. Navrhol tento dôkaz vykonať preto, lebo si bol vedomý obsahu týchto komunikácií medzi ním a T. L., N. W., J. I. a bol si vedomý toho, že tam žiadne vyhrážky z titulu vrátenia peňazí nepoužil. Nakoniec bol tento dôkaz použitý proti nemu najmä prostredníctvom otázok orgánov činných v trestnom konaní a sčasti aj okresného súdu, ktoré sú v rozpore s ust. § 132 ods. 2 Trestného poriadku. Tieto otázky sú obsiahnuté v otázkach vyšetrovateľa pri výsluchu poškodeným, vo vyhodnotení odposluchov telekomunikačnej prevádzky vyšetrovateľom, v otázkach prokurátora dožiadanému súdu v Prahe k výsluchu Y. P., aj v otázkach predsedu senátu okresného súdu (príkladom - zápisnica o hlavnom pojednávaní z 5.5.2016 s. 13 - otázka predsedu senátu - „došlo k dnešnému dňu k vráteniu finančných prostriedkov, ktoré obžalovaný vašim prostredníctvom požičal firme B.?“, aj keď pred touto otázkou svedok L. vypovedal, že on uzatvoril zmluvu o pôžičke s B., U. a on vkladal peniaze do ČSOB v Prahe). Z prehratých záznamov telekomunikačnej prevádzky vyplýva, že s W. telefonoval trikrát - 3870, 3871, 3872 - aby poslal na e-mail fotku zhoreného auta, poďakovanie za poslanie a tretia správa sa týkala oznámenia, že T. príde v piatok. Osobne za ním bol dvakrát - prvýkrát sa ho prišiel spýtať na

osobu menom K. a druhýkrát doviezol k nemu L., nakoľko ten nemal vodičský preukaz. Všetky výpovede N. W. o údajných vyhrádkach pochádzajú zrejme zo sprostredkovanej komunikácie medzi ním a L., ktorú on nevedel ovplyvniť a tiež nevedel ovplyvniť, či si ako L. šofér nejaké rozhovory nevyočul a mohol ich pochopiť inak, ako boli povedané a myslené. Okresný súd si určite utvoril názor o osobách komunikujúcich zo spôsobu telefonickkej komunikácie medzi ním a L.. Konštatuje to aj v odôvodnení rozsudku, keď uvádza, že skutočne z prehratých záznamov telekomunikačnej prevádzky vyplýva, že obžalovaný komunikoval s poškodeným T. L. aj pred spáchaním skutkov spôsobom, pri ktorom bolo časté používanie vulgarizmov, resp. otázok na to, či sa svedkovi niečo nestalo, či niekde neumrel a podobne. V rozpore s logickým uvažovaním však konštatuje: „Nemohol však súd prehliadnuť, že potom, čo došlo k podpáleniu auta poškodených a k streľbe na rodinný dom T. L., vnímal tento svedok úplne logicky a ľudsky pochopiteľne uvedené výrazy v úplne inom kontexte a obsahovom význame. Je v súlade s elementárnou logikou, ak svedok vnímal otázky pri telefonických rozhovoroch na to, či sa mu niečo nestalo, ako spôsob bežnej komunikácie, avšak potom, čo mu bolo podpálené motorové vozidlo a strieľané na rodinný dom, čo sú praktiky pripomínajúce činnosť tzv. mafiánskych skupín z 90-tych rokov minulého storočia, vnímal tie isté otázky ako hrozbu a pociťuje pri nich obavu o svoje zdravie a život.“. Ide o subjektívnu interpretáciu pocitov T. L., aj keď tento tvrdí, že to tak nepociťoval a necíti sa byť poškodeným. Navyiac z prehratých odposluchov telekomunikačnej prevádzky vyplýva, že žiadne priame vyhrádky, ani žiadosti o vyplatenie peňazí neodznegli. Nehrozil použitím násillia alebo inou ťažkou ujmom voči poškodeným v súvislosti s nevrátením peňazí. V priebehu trestného stíhania sa L. po viacnásobnom nazretí do súdneho spisu objasnilo, o čo vo veci išlo a kto sa voči nemu dopustil protiprávneho konania a uvedomil si nevinu obžalovaného, resp. o jeho vine má veľmi veľké pochybnosti. Človek, ktorému niekto podpáli auto, strieľa na rodinný dom, v ktorom je prítomná jeho matka, ktorému sa niekto vyhráža spôsobom, ako to uviedol okresný súd vo výrokovej časti rozsudku, predsa nemôže zmeniť svoju podstatu a z obžalobcu sa stať obhajcom, pokiaľ je presvedčený o jeho vine. T. L. viackrát deklaroval, že sa necíti byť poškodeným, dokonca ponúkol kauciu za jeho prepustenie z väzby. Na druhej strane sa to však neodrazilo v hodnotiacich kritériách okresného súdu, ktorý deklaruje v rozsudku niečo iné. Je skôr pochopiteľné, že žiadal od poškodených peniaze, ktoré im požičal a bol z toho nervózny, nakoľko tieto peniaze neboli jeho a s vidinou zisku si ich v dobrej viere požičal s tým, že pôžičku svojmu veriteľovi musel aj s úrokmi okamžite vrátiť, o čom L. s W. vedeli. Ich výhovorky, že sústavne podnikajú kroky k tomu, aby im P. peniaze vrátil, si pochopiteľne overoval a mal na tom záujem, aby mu L. s W. mohli následne vrátiť jeho peniaze. Je živnostníkom od roku 1995, v minulosti mu viacej ľudí dlhovalo peniaze a nikoho nevydielal ani neprišiel do styku so zbraňami. Jeho jediné odsúdenie z minulosti je zahladené a povesť v mieste bydliska má dobrú, čo vyplýva z charakteristiky obecného úradu a zo znaleckého posudku z odboru psychológie L.. P. O. L., čo však okresný súd vyhodnotil ako všeobecné hodnotenie.

Ďalej obžalovaný v odôvodnení odvolania namietal, že súd bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že bolo ustálené, že zaobstaral zbraň použitú L. J. pri streľbe na rodinný dom. V tomto smere považuje napadnutý rozsudok za úplne arbitrárny, pretože okrem poukázania na výpoveď J. I. súd neuvádza, o čo konkrétne tento záver opiera. Tvrdenia J. I. o tom, že zabezpečil zbraň, doniesol ju do Prešova I. vyvracia výpoveď svedka L. J.. Na hlavnom pojednávaní dňa 5.5.2016 tento svedok na otázku prokurátora, či mu I. povedal, odkiaľ zabezpečil samopal, resp. od koho, odpovedal, že „povedal mi len to, že ho zohnal odniekiaľ z Košíc a že zaňho zaplatil 5.000,- eur“. Výpoveď J., že zbraň zabezpečil I. z Košíc za sumu 5.000,- eur podľa neho vylučuje tvrdenia I. o tom, že zbraň zabezpečil obžalovaný a I. teda za zbraň nič neplatil. Zároveň vidí ďalší rozpor a otázku, že ak I. zaplatil za zbraň 5.000,- eur, pričom za streľbu podľa zhodných tvrdení I. a J. zaplatil J. 1.000,- eur a podľa tvrdení I. mu zaplatil za streľbu 1.000,- eur, tak J. I. zaplatil 5.000,- eur za zbraň z vlastných peňazí, načo nemal žiaden dôvod, ak by obžalovaný bol objednávateľom. Pritom svedok N. W. uviedol, že J. I. nerobil nič zadarmo. Tu podľa výpovede svedka J. nerobil zadarmo, ale dokonca zaplatil 5.000,- eur zo svojich peňazí a zaplatil tak sumu 5.000,- eur, aby sa podieľal na trestnej činnosti a vystavil sa riziku trestného stíhania a odsúdenia, čo považuje za úplne absurdné. Tvrdí, že súd postupoval v rozpore so zásadou rovnosti strán a právom na obhajobu, pretože nevykonal navrhované dôkazy prehratím odposluchov, ktoré by vyvrátili ďalšie tvrdenia svedka J. I. o dôvodoch jeho stretnutí s obžalovaným a odovzdaní zbrane, pretože mu v rozhodnom období raz napr. odovzdal lieky na spanie, a I. mu opakovane pomáhal pri výbere väčších súm hotovosti v banke. Zdôrazňuje, že súd sa opiera len o výpoveď svedka, predtým obvineného, teraz odsúdeného J. I., ktorý sa k účasti na podpálení motorového vozidla BMW X5 a k účasti na streľbe na dom priznal a spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, začo mu bol formou dohody o vine a treste znížený trest. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/10/2015 so zákonnosťou dokazovania použitím inštitútu spolupracujúceho obvineného

vytvára celý rad praktických otázok a pochybností. Tou najzávažnejšou je bez pochyby vierohodnosť spolupracujúceho obvineného, ktorý sám participoval na páchaní trestnej činnosti, a ktorý výmenou za istú formu beztrestnosti usvedčuje svojich spolupáchateľov. Je preto na mieste sa pýtať, či takýto obvinený nebude svojou dobrovoľnou spoluprácou s orgánmi činnými v trestnom konaní len účelovo zakrývať vlastnú trestnú činnosť a s akou pravdepodobnosťou bude takýto obvinený vypovedať pravdivo. Rovnako je otázne, či dôkaz získaný výpoveďou spolupracujúceho obvineného môže byť zároveň jediným usvedčujúcim dôkazom svedčiacim o vine obvineného a či je ako taký dostatočne presvedčivý pri usvedčovaní iných spolupáchateľov. Bez ďalších podporných dôkazov proti obvineným, ktorými je možné hodnoverne preveriť výpoveď spolupracujúceho obvineného, by takýto postup v istej miere spochybňoval nielen zákonnosť, ale i spravodlivosť celého trestného konania. Uvedeným spôsobom je podľa neho potrebné hodnotiť aj výpoveď J. I., ktorý je spolu s L. J. jediným odsúdeným páchatelom za skutok podpálenia motorového vozidla BMW X5 a streľby na rodinný dom, výpoveď obvineného, teraz už svedka, ktorý spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní, spáchal trestný čin a vypovedal účelovo s cieľom znížiť svoj podiel na skutku, prípadne zakryť skutočného objednávateľa a následne po právoplatnosti rozsudku, ktorým bol odsúdený, odoprel výpoveď. Je presvedčený, že neexistuje žiaden podporný dôkaz, ktorým by bolo možné verifikovať výpoveď svedka J. I., ktorý by odvolateľa nieže usvedčoval, ale vôbec akokoľvek spájal so skutkami podpálenia motorového vozidla BMW X5 a streľbou na rodinný dom a zabezpečením streľiva a zbrane. On vidí celý rad dôkazov, ktoré výpoveď svedka J. I. vyvracajú. Poškodený T. L. vyvracia tvrdenia svedka J. I. o tom, že J. I. konal na pokyn obžalovaného, keď uviedol, že s podpálením a streľbou nemá nič spoločné. Toto nepovažuje za zmenu výpovede svedka L., pretože tieto skutočnosti poškodený predtým neuvádzal inak, ale ich neuvádzal vôbec a poškodený tak vypovedal spontánne. Tvrdenia J. I. o tom, že si obžalovaný objednal podpálenie motorového vozidla BMW X5 za sumu 2.000,- eur nepriamo vyvracia výpoveď svedka poškodeného N. W. zo dňa 21.11.2017, kedy uviedol, že J. I. nikdy nič nerobil zadarmo. Podľa zhodných tvrdení svedka I. a J., zaplatil I. J. za podpálenie motorového vozidla BMW X5 sumu 2.000,- eur, podľa tvrdení I. mu obžalovaný zaplatil za podpálenie sumu 2.000,- eur. J. I. sa tak zadarmo podieľal na trestnej činnosti a vystavil sa riziku trestného stíhania a odsúdenia, čo považuje za absurdné a v rozpore s tvrdením N. W., že nič nerobil zadarmo. Podľa jeho presvedčenia uvedené preukazuje, že svedok J. I. nehovorí pravdu, pokiaľ ide o objednanie podpálenia motorového vozidla BMW X5 a preukazuje, že obžalovaný nie je objednávateľom tohto podpálenia. Tiež má preukazovať aj to, že svedok J. I. nehovorí pravdu pokiaľ ide o zadováženie zbrane, ako aj objednanie streľby na dom a že zbraň nezabezpečil a streľbu na rodinný dom si neobjednal obžalovaný. Ďalej tvrdí, že svedok T. L. uviedol, že podpálením auta a hodením granátu do zimnej záhrady rodinného domu sa mu J. I. vyhrážal už predtým, ako ma J. I. vôbec poznal a uviedol iné motívy a dôvody konania J. I.. Jeden z nich mal potvrdiť aj N. W. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 21.11.2017, čo preukazuje iný dôvod a motív konania J. I..

Podľa dôvodov odvolania obžalovaného súd bez akéhokoľvek odôvodnenia uvádza, že J. I. konal na základe objednávky od obžalovaného. Nie je pravdou, aby z výpovede svedka J. I. vyplýval motív konania obžalovaného, ktorý si uvedené konania objednal preto, lebo poškodení mu odmietali vrátiť finančné prostriedky a takouto formou nátlaku chcel dosiahnuť vrátenie peňazí. Naopak, J. I. pripúšťa aj iný motív a inú osobu, keď na otázku vyšetrovateľa, či sa vie vyjadriť k motívu, prečo chcel T. X. podpálenie vozidla a streľbu na rodinný dom uviedol, že „ja môžem mať len domnienky, lebo T. mi to nikdy priamo nepovedal, nakoľko viem, že L. s W. mali spory s viacerými ľuďmi, teda tých motívov môže byť veľa“. Žiaden svedok nevypovedal, zo žiadnej listiny ani iného dôkazu nevyplýva, že k objednaniu podpálenia motorového vozidla BMW X5 a streľby na rodinný dom došlo v úmysle donútiť poškodených vyplatiť sumu 300.000,- eur. Jediný, kto sa k tejto otázke vyjadroval je svedok J. I., ktorý na otázku vyšetrovateľa, či sa vie vyjadriť k motívu prečo chcel T. X. podpálenie vozidla a streľbu na rodinný dom uviedol, že „ja môžem mať len domnienky, lebo T. mi to nikdy priamo nepovedal, nakoľko viem, že L. s W. mali spory s viacerými ľuďmi, teda tých motívov môže byť veľa“. Rovnako pravdepodobným dôvodom však mohla byť pomsta, alebo akýkoľvek iný motív, keďže ako uviedol svedok J. I., L. s W. mali spory s viacerými ľuďmi.

Napokon, obžalovaný v rozsiahlom odôvodnení odvolania namietať aj porušenie ustanovení Trestného zákona. Je presvedčený, že i v prípade uznania viny za zločin vydierania okresný súd skutok nesprávne kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa ods. 4 písm. b) § 189 Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. a) Trestného zákona sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu. Škoda spôsobená požiarom auta a streľbou na dom predstavovala 25.214,49 eur - väčšia škoda. Jeho pohľadávka voči T. L. a N. W. predstavovala v čase skutku 456.000,- eur. Aj keď to v odôvodnení rozsudku výslovne neuviedol, považoval túto pohľadávku okresný súd zrejme za fiktívnu, nakoľko právnou

kvalifikáciu aplikoval na základe údajne žiadanej sumy 300.000,- eur, čo predstavuje škodu veľkého rozsahu. Nepostupoval pritom v zmysle zásady „v pochybnostiach v prospech obžalovaného“, pretože T. L. a N. W. v priebehu konania vyslovovali rôzne sumy a najvyššiu nakoniec uviedol N. W. a súd sa k nej priklonil a pojal ju do skutkovej vety rozsudku a právnej kvalifikácie. Pri formálnom chápaní trestného činu v terajšom Trestnom zákone by trestom odňatia slobody podľa ods. 4 § 189 Trestného zákona v štádiu pokusu boli trestné nezmyselné vyhrážky, ktoré neboli spôsobilé naplniť znak škody veľkého rozsahu. Napadnutý rozsudok v tomto smere odporuje súdnej praxi, napr. uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Tpo/47/2015, podľa ktorého „Pokiaľ ide o kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 4 písm. b) Trestného zákona, spočívajúcu v tom, že v prípade dokonania trestného činu by obvinené osoby spôsobili škodu veľkého rozsahu, tak tento kvalifikačný znak musí vyplývať z doposiaľ vykonaného dokazovania a nie len z nekritického prevzatia údajov poskytnutých poškodenou osobou.“. Z uvedeného vyplýva, že úhradou skutočného, nie fiktívneho dlhu nemohlo prísť k zmenšeniu majetku poškodeného a teda k vzniku škody veľkého rozsahu. Zo spáchania zločinov, ktoré sa mu kladú za vinu, sa necíti byť vinným a vykonanými dôkazmi nebola jeho vina bez pochybností preukázaná. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu zrušil a vrátil vec tomuto súdu na nové konanie a rozhodnutie a nariadil vec prejednať v inom zložení senátu.

Na podklade podaného odvolania krajský súd v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

V prvom rade je potrebné uviesť, že konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo, bolo vykonané bez podstatných procesných chýb, pričom nie je možné súhlasiť ani s odvolacou námietkou obžalovaného, že vo veci rozhodovala prísediaca, ktorá je v zmysle § 31 ods. 1 Tr. poriadku vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania.

Uvedená otázka zákonného zloženia senátu prvostupňového súdu už bola skôr v konaní právoplatne vyriešená, keď počas hlavného pojednávania 25.6.2018 obhajca obžalovaného namietal, že matka poškodeného T. L. (ktorá je sama poškodenou) je v dlhoročnom priateľskom vzťahu s prísediacou P. Y.. Po tom, čo prísediaca síce priznala, že poškodenú T. L. pozná, avšak uvedený priateľský pomer a zaujatosť poprela, prvostupňový súd uznesením zo dňa 25.6.2018 rozhodol, že prísediaca P. Y. nie je vylúčená z úkonov v predmetnej trestnej veci. Na podklade sťažnosti obžalovaného sa námietkou zaujatosti zaoberal aj Krajský súd v Prešove sp. zn. 5Tos/24/2018, ktorý uznesením zo dňa 17.7.2018 túto sťažnosť zamietol. V odôvodnení pritom podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré prísediacu P. Y. nie je možné považovať za vylúčenú z vykonávania úkonov v predmetnej trestnej veci a pre ktoré nie je potrebné opätovne vypočúvať T. L.. S týmito dôvodmi sa stotožňuje aj senát krajského súdu rozhodujúci o odvolaní obžalovaného a keďže nenastali žiadne nové skutočnosti, tak v podrobnostiach na odôvodnenie uznesenia sp. zn. 5Tos/24/2018 aj v celom rozsahu odkazuje. Z týchto dôvodov tiež odvolací súd odmietol návrh na vykonanie výsluchu T. L. na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní.

Pri vykonávaní svojej prieskumnej činnosti ďalej odvolací súd zistil, že v posudzovanej veci boli v konaní pred súdom prvého stupňa dôkazy vykonané zákonným spôsobom a to v takom rozsahu, ktorý umožňoval zistiť skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti.

Napriek tomu však prvostupňový súd z nich nevyvodil celkom správne skutkové a ani právne závery, čo sa následne odrazilo aj na správnosti výroku o treste. Išlo však iba o také chyby, ktoré po doplnení a čiastočnom zopakovaní dokazovania na verejnom zasadnutí bolo možné napraviť aj v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o skutkové okolnosti zistené napadnutým rozsudkom, obžalovaný v prvom rade namietal, že nebolo preukázané, aby požiadal J. I. o podpálenie vozidla BMW X5 a o strelbu na rodinný dom patriaci matke T. L., ako aj aby J. I. zabezpečil zbraň a strelivo.

Dôkazy však svedčia o opaku. Aj podľa odvolacieho súdu dôkazy vykonané pred prvostupňovým súdom bez akýchkoľvek rozumných pochybností preukazujú, že to bol práve obžalovaný, ktorý J. I. požiadal o podpálenie motorového vozidla užívaného T. L. a N. W., ako aj o strelbu na rodinný dom, v ktorom

má T. L. trvalý pobyt, a tiež že za týmto účelom zadovážil aj samopal vz. 26 so strelivom, ktoré boli pri streľbe použité.

Uvedené skutočnosti preukazuje predovšetkým svedecká výpoveď J. I.. Ten v nej popisuje, ako ho obžalovaný oslovil, či nevie o niekom, kto by vedel podpáliť auto a že by malo ísť o vozidlo BMW X5, užívané T. L. a N. W.. Preto sa svedok obrátil na svojho zamestnanca L. J., ktorý s tým súhlasil a za podpálenie chcel odmenu 2.000,- eur. Keďže obžalovaný s výškou odmeny súhlasil a doniesol aj polovicu odmeny, tak J. skoro ráno dňa 20.5.2013 uvedené vozidlo podpálil, za čo dostal aj sľúbenú odmenu. Následne obžalovaný požiadal svedka, aby sa opýtal toho, kto podpálil auto, či by nevykonal aj streľbu na rodinný dom T. L. za odmenu maximálne 1.000,- eur s tým, že obžalovaný by zabezpečil aj zbraň. Keďže L. J. s týmto návrhom súhlasil, obžalovaný doniesol starší typ samopalu aj so strelivom v zásobníku. L. J. potom skoro ráno dňa 3.6.2013 vykonal streľbu na predmetný rodinný dom, za čo dostal odmenu 1.000,- eur od svedka I. a tomu dal potom 1.000,- eur obžalovaný. Od J. sa svedok I. tiež dozvedel, že v oboch prípadoch si ako šoféra vzal T. W.. Motív, pre ktorý obžalovaný X. chcel podpálenie vozidla a streľbu na rodinný dom, mu obžalovaný nikdy priamo nepovedal. Vie, že obžalovaný mal s N. W. a T. L. nejaký spor ohľadom nevyplatených peňazí, ktoré im obžalovaný mal požičať.

Skutočnosti plynúce z výpovede svedka I. v podstatných bodoch zodpovedajú obsahu výpovede svedka L. J.. Ten priznal, že ho J. I. požiadal o podpálenie vozidla BMW X5 a o streľbu na rodinný dom, a podrobne popísal aj spôsob a priebeh ich vykonania, vrátane miesta zbavenia sa zbrane, na ktorom sa zbraň potom skutočne aj našla. Pokiaľ medzi ich výpoveďami sú určité rozpory, na ktoré obžalovaný poukazuje v dôvodoch svojho odvolania, tie sa netýkajú podstatných skutočností a zjavne vyplývajú z toho, že J. I. neprezradil L. J. dôvod, pre ktorý má podpálenie vozidla a streľbu na dom vykonať, a ani či ho I. o to žiada na objednávku niekoho iného. L. J. výslovne uviedol, že v čase skutkov netušil prečo mal popísané veci urobiť, nikdy ho nezaujímalo prečo to riešil I., a že až neskôr sa dozvedel, že L. s W. si požičali nejaké peniaze, ale nevie od koho. Keďže teda J. I. nepovedal L. J. od koho má zbraň a strelivo, a ani to, či peniaze sú od I. alebo od niekoho iného, je potom logické, že tieto skutočnosti nemohol vo svojej výpovedi uviesť ani svedok J..

Rovnaké skutočnosti boli zistené aj v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 33T/91/2015, v ktorom rozsudkom zo dňa 8.3.2016 bola schválená dohoda uzavretá s J. I. a L. J. o ich vine za predmetné trestné činy.

Už vzhľadom na uvedené nie je možné súhlasiť s odvolacou námietkou, že skutočnosti tvrdené J. I. neboli overené žiadnym iným dôkazom. Navyiac však, popri uvedených dôkazoch, účasť obžalovaného T. X. ako objednávateľa na podpálenie motorového vozidla a na streľbe na rodinný dom je možné vyvodiť aj zo svedeckých výpovedí T. L. a N. W. a zo záznamov telekomunikačnej prevádzky telekomunikačného zariadenia obžalovaného. Vyplýva z nich, že za účelom vloženia peňazí do obchodov Y. P. v Českej republike a s prísľubom výhodných úrokov, obžalovaný požičal T. L. a N. W. sumu 200.000,- eur, pričom však žiadne potvrdenie o tejto pôžičke nemal. Po tom, čo obchody Y. P. skončili neúspešne, s poukazom na tento neúspech T. L. a N. W. obžalovanému oznámili, že istina mu bude vrátená až po jej zaplatení Y. P.. Ani po dvoch rokoch však k vráteniu istiny a obžalovaným požadovanej časti úrokov, ktoré musel vrátiť svojmu veriteľovi, nedošlo, hoci obžalovaný L. a W. o to žiadali a oni mu tvrdili, že k úhrade 250.000,- eur v krátkej dobe dôjde. Následne došlo dňa 20.5.2013 k podpáleniu vozidla užívaného L. a W. a dňa 3.6.2013 k streľbe na rodinný dom, v ktorom býval L., pričom zo spôsobu, obsahu a intenzity nielen telefonického komunikácie medzi obžalovaným, J. I., T. L. a N. W. je možné vyvodiť, že za týmito útokmi stojí obžalovaný. Napríklad obžalovaný L. a W. v dňoch útokov opakovane telefonoval a počas hovorov sa tešil z toho, čo sa im stalo a vysmieval sa z nich, pričom počas dokazovania nebola zistená žiadna iná osoba, ktorá by sa správala podobne (žiadnu takú neoznačil ani L. ani W.).

Zo záznamov telekomunikačnej prevádzky telekomunikačného zariadenia obžalovaného s T. L. a s J. I. (ktoré najhodnovernejším spôsobom umožňujú vytvoriť si obraz o spôsobe a obsahu ich komunikácie), pritom vyplýva veľká škodoradosť obžalovaného z predmetného podpálenia vozidla a zo streľby na dom, teší sa z toho, čo sa L. a W. prihodilo, sľubuje fľašu páchatelovi, ponúka permanentku na MHD, teší sa z totálneho zničenia vozidla, pričom zároveň zdôrazňuje, že medzi podozrivými je na prvom mieste on (hovory č. 3768, 3772, 3775, 3782, 3783, 3784, 3836, 4505, 4514, 4520, 4523, 4528, 4529). Aj keď inokedy často s L. a W. netelefonuje, tak v tieto dni im obžalovaný telefonuje opakovane a to len za tým účelom, aby sa im vysmial z toho, čo sa im prihodilo, napríklad ako sa dobre začína týždeň, že

kúpi fľašu páchatelovi, že L. s W. kúpi permanentky na MHD, že to určite mama L. ako zubná lekárka dala niekomu zlú plombu, že to zhorené auto sa určite dá ešte opraviť, že im na aute nevznikla vlastne žiadna škoda, že aby na jeho potešenie mu W. poslal fotky zhoreného vozidla a že sa bol pozrieť na rozstrieľaný dom. Prejavuje teda taký záujem o predmetné útoky, že už len to samo osebe prezrádza o ňom skutočnosť, že sa s útokmi stotožňuje, že zodpovedajú jeho predstave a záujmom a že je ten, koho je potrebné podozrievať z ich spáchania, resp. z ich objednania. V hovore č. 5410 z 18.6.2013, v ktorom L. hovorí obžalovanému, že každému zvoní telefón normálne, len keď volá jemu, tak zvoní ako samopal, navyše obžalovaný reaguje tým, že to nie je kvôli tomu, že mu rozstrieľal dom, auto a všetko. Rovnako v hovore č. 5974 z 29.6.2013, v ktorom L. uviedol, že keď už budú kamoši, že to už bude O.K. a nemusia žiadne kamery a ochranky, obžalovaný reagoval tak, že žiadne kamery, streľby a podobné veci. Zo záznamov je tiež zrejmé, že v čase spáchania predmetných skutkov sa obžalovaný neobvykle často stretával s J. I., hoci obžalovaný súčasne tvrdil, že medzi nimi nebolo žiadne hlbšie priateľstvo a I. uviedol, že nemali spolu ani žiadne obchodné aktivity.

Aj z uvedených záznamov telekomunikačnej prevádzky je teda možné vyvodiť, že objednávateľom tak podpálenia vozidla, ako aj streľby na rodinný dom, je obžalovaný.

Navyše, okrem obžalovaného u nikoho iného nebol zistený žiadny reálny motív na predmetné útoky voči L. a W.. Nielen vo svedeckých výpovediach poškodení N. W. a T. L. (aj keď ten neskôr bez logického zdôvodnenia výpoveď v tomto smere zmenil) ako jedínú osobu, s ktorou majú nejaký vážny spor, označili obžalovaného, ale T. L. svoje podozrenia voči obžalovanému vyslovil aj priamo v telefonných hovoroch s ním (napríklad hovory č. 3768, 4430, 4505, 4668, 5410, 5974).

Vzhľadom na uvedené ani odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že obžalovaný požiadal J. I., aby zabezpečil predmetné podpálenie vozidla i streľbu na rodinný dom, a že zabezpečil aj zbraň a strelivo použité pri streľbe na dom.

Po doplnení dokazovania a po zopakovaní dokazovania záznamami telekomunikačnej prevádzky telekomunikačného zariadenia obžalovaného (hovormi č. 2862, 3659, 3768, 3775, 3783, 4505, 4514, 4529, 4905, 5462, 5464, 5508, 5764, 5837, 6149, 6214, 6803), ktoré mali podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku a obžaloby preukazovať vydieranie, však odvolací súd zároveň zistil, že vykonané dôkazy nezodpovedajú nielen záverom prvostupňového súdu o vyhrážaní sa obžalovaným T. L. a N. W., ale ani jeho záverom o neexistencii záväzkového vzťahu medzi obžalovaným na strane jednej a T. L. a N. W. na strane druhej.

Trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona sa dopustí ten, kto iného násilím, hrozbou násilia alebo hrozbou inej ťažkej ujmy núti, aby niečo konal, opomenul alebo trpel.

Násilné konanie páchatela, rovnako ako hrozba násilím alebo inou ťažkou ujmovou musí byť teda prostriedkom pôsobenia na vôľu poškodeného, ktorý je tým nútený k tomu, aby niečo konal, opomenul alebo trpel. Nestačí, ak je takéto konanie iba odvetou (pomstou) za to, že poškodený odmietol splniť predchádzajúce požiadavky páchatela. Iba ak by použité násilie malo síce len odvetný charakter, avšak v nadväznosti na to by páchatel poškodenému pohrozil, že v prípade, keby sa poškodený opätovne odmietol podrobiť požiadavkám páchatela, bude v dohľadnej dobe nasledovať ďalšie podobné či ešte intenzívnejšie násilie, potom možno takúto hrozbu násilím považovať za dostatočne spôsobilý prostriedok nátlaku na vôľu poškodeného v zmysle zákonného znaku trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zákona.

V predmetnej veci svedkovia T. L. a N. W. síce tvrdili, že sa im obžalovaný najmä telefonicky dvojzmyselne vyhrážal tým spôsobom, že sa ich pýtal či nezdochli, či sa im nič nestalo, či im niekto nedal nálož pod auto, alebo im uvádzal, že sa o nich bál, či ich niekto nezastrelil, pričom mal požadovať vyplatenie podľa svedka W. 300.000,- eur a podľa svedka L. 250.000,- eur, avšak záznamy telekomunikačnej prevádzky telekomunikačného zariadenia obžalovaného uvedené tvrdenia vyvracajú.

Zo záznamov telekomunikačnej prevádzky je v prvom rade zrejmé, že hovory obžalovaného (nielen s L. a W.) sú plné sarkazmu, ironie a vulgarizmov, neobsahujú však hrozbu násilím a ani hrozbu inej ťažkej ujmy. S N. W. obžalovaný komunikoval len výnimočne, ale žiadna hrozba v ich telefonných hovoroch obsiahnutá nie je. V hovoroch obžalovaného s T. L. sú síce obsiahnuté aj poznámky typu či sa ti niečo

nestalo, či si nezdochol, či nie si vo väzbe, či si sa neutopil a podobne, sú však dané situačne alebo v určitom kontexte a sú používané vzájomne.

Napríklad v hovore z 5.5.2013 evidovanom pod č. 2862, na ktorý poukazoval prokurátor, T. L. a obžalovaný sa kamarátsky rozprávajú, pričom L. hovoril, že ide nočným vlakom z Prahy do Prešova, na čo obžalovaný uviedol, že to je ideálny čas, pokiaľ sa niečo nestane ako vykoľajenie vlaku, ožranie sa či chytenie syfilisu. Žiadne peniaze v hovore spomínané nie sú. V hovore č. 3296 z 12.5.2013 sa obžalovaný síce L. pýta, že či nezdochol, ale v reakcii na to, že L. z Prahy ide už dva týždne a niečo mu vraj nesie ukázať a pritom stále ešte nedošiel, hoci už bol aj vo vlaku. Opäť žiadne peniaze spomínané nie sú. Rovnako nie sú spomínané peniaze ani v hovore č. 5464 z 19.6.2013, v ktorom obžalovaný hovoril L., že by bolo smutné, keby sa im na ceste do Prahy stalo nešťastie, čo by už nerozchodil a tiež sa pýtal, či opäť za ním W. nepošle Ukrajinka P.. Tento rozhovor však nadväzuje na hovor č. 5462 z 19.6.2013, v ktorom si L. z obžalovaného robí srandu, že len obžalovanému zvoní telefón ako samopal a potom obžalovanému oznamuje, že odchádzajú s W. z Bratislavy do Prahy. V hovore č. 6709 z 12.7.2013 L. povedal obžalovanému, že na víkend ide do Mnichova, na čo mu obžalovaný povedal, že oddýchnuť si treba, ale nie že tam zdochne od toho chľastu, fetu a všetkého možného, a nech na seba dáva pozor. Prokurátor poukazuje aj na hovory č. 8245 z 19.8.2013 a č. 8560 z 19.8.2013, keď sa obžalovaný nemohol dovolať L., resp. mu L. mal volať o deň skôr, na čo obžalovaný po prijatí hovoru L. reagoval tak, že sa zľakol, či sa mu niečo nestalo.

Prvostupňový súd poukazuje aj na hovory č. 3659, 3768, 3775, 3783, 4514, 4529, 5508, či 6803, v ktorých však žiadne výrazy typu zdochnúť, zraziť sa v protismere, vykoľajit vlak, nálož a podobne, použité nie sú.

Na strane druhej v hovoroch č. 5764, 5837, 5838, 5842, či 9777 obdobné výrazy použil aj T. L. vo vzťahu k obžalovanému, napríklad „či sa ti náhodou niečo nestalo“, „bojím sa o teba“, „odľahlo mi, že si vonku živý a zdravý“, alebo „čo nevoláš, havaroval si?“.

Poukázat' je potrebné aj na to, že okrem uvedených hovorov boli v období od 21.3.2013 do 12.10.2013 medzi obžalovaným a T. L. zaznamenané desiatky hovorov, ktorých obsahom nie sú žiadne výrazy spojené so smrťou, ale ani žiadne iné, ktoré by bolo možné označiť ako hrozbu.

Vychádzajúc zo záznamov telekomunikačnej prevádzky, súhlasiť nie je možné ani s tým záverom obsiahnutým v skutkovej vete napadnutého rozsudku, že obžalovaný voči T. L. a N. W. použil ako hrozbu symboliku poslednej večere. K tomu je potrebné uviesť, že podľa výpovedí obžalovaného a svedkov T. L. a N. W. na jedno stretnutie v hoteli Hilton v Prahe, na ktoré obžalovaného pozval L. s Y. P., ako priatelia Y. P. a L. prišli Arménci, ktorí boli ochrankou muža menom H.. Po ich príchode odišla aj bezpečnostná služba hotela a tak obžalovaný týchto Arméncov bral ako hrozbu. Posledná večera je spomenutá len v hovore č. 5837 z 26.6.2013, počas ktorého obžalovaný spomenul, že nasledujúci deň bude mať stretnutie v Prahe, na čo T. L. uviedol, že vzhľadom na to, že je tiež v Prahe, tak ho pozýva na obed, hoci aj k Arméncom, na sushi, na čo len chce, a v kontexte toho obžalovaný reagoval tak, že to môže byť také ako posledná večera. Z uvedeného tak nie je možné vyvodit' hrozbu obžalovaného voči T. L., ale naopak je možné vyvodit' obavu obžalovaného z obeda s L. v Prahe.

V žiadnom zo záznamov nie je spomenutý B., či nevybavená dvojzákazka v Prešove.

Záznamy telekomunikačnej prevádzky vyvracajú aj tvrdenia N. W. o tom, že obžalovaný svoju pohľadávku postupne navyšoval a žiadal 275.000,- eur a napokon až 300.000,- eur. O dlhu T. L. obžalovanému sa rozprávali oni dvaja v hovore č. 6803 z 15.7.2013 a to vo výške 250.000,- eur. Táto suma bola spomenutá aj v hovore obžalovaného s L.. 3659 zo 17.5.2013. Okrem toho T. L. vo svojich svedeckých výpovediach uviedol, že obžalovaný požičal 200.000,- eur, ale dohodli sa na vrátení 250.000,- eur. Uviedol, že Y. P. totiž sám uviedol, že sa to v určitom momente zastavilo a preto budú vyplatené aj určité výnosy, pričom sľúbená a dohodnutá suma na vrátenie bola 250.000,- eur.

Ďalej svedok T. L. už v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní dňa 5.5.2016 uviedol, že zmluva o pôžičke bola medzi ním (teda nie obžalovaným) a firmou B., U.. Išlo o pôžičku prvých 100.000,- eur, ktoré priniesol obžalovaný, pričom ohľadom druhých 100.000,- eur sa mal urobiť dodatok k zmluve. Obžalovaný so spoločnosťou B., U. nebol v zmluvnom vzťahu. Na tomto svedok L. zotrval aj na hlavnom

pojednávani 25.6.2018, keď uviedol, že obžalovaný peniaze požičal jemu a on ich požičal P., pričom obžalovaný chcel vedieť komu peniaze pôjdu a na aký účel budú použité. Nie je preto správne tvrdenie prvostupňového súdu, že v uvedených bodoch sa výpovede svedka L. zmenili.

Na posilnenie svojich tvrdení svedok T. L. dňa 19.12.2017 podľa § 588 Občianskeho zákonníka písomne uznal dlh, ktorý mu voči obžalovanému vznikol z titulu zmluvy o pôžičke uzavretej v roku 2010, pričom sa ako dlžník zaviazal zaplatiť svojmu veriteľovi T. X. sumu 250.000,- eur a to najneskôr do 30.11.2019. Toto uznanie dlhu svedok predložil súdu na hlavnom pojednávaní dňa 19.12.2017, pričom výslovne vyhlásil, že na uznaní je jeho vlastnoručný podpis.

Uvedeným tvrdeniam T. L. o právnej forme a účastníkoch záväzkových vzťahov zodpovedajú aj skutočnosti plynúce z výpovedí svedka Y. P., ktorý bol štatutárnym orgánom spoločnosti B., U. a ktorému by logicky malo najmenej záležať na tom, či má peniaze vrátiť obžalovanému alebo T. L. s N. W., a preto by jeho výpoveď z hľadiska hodnovernosti mala byť najmenej ovplyvnená inými záujmami. Naviac, Y. P. je osobou, ktorá záväzok dojednávala a peniaze prevzala, a tak by mal najlepšie vedieť od koho peniaze prevzal, z akého právneho dôvodu a komu ich má vrátiť.

Zo svedeckých výpovedí Y. P. vyplýva, že s obžalovaným T. X. on a ani jeho spoločnosť B., U. neuzavreli žiadnu zmluvu. Zmluva bola uzavretá len medzi spoločnosťou B., U. a T. L., pričom jej predmetom bola účelová pôžička poskytnutá T. L. spoločnosti B., U. v celkovej výške 200.000,- eur (opakovane po 100.000,- eur), aj keď peniaze mal L. od obžalovaného. Ako boli dohodnutí obžalovaný s T. L. svedok Y. P. nevedel. Jednal iba s T. L., a iba voči nemu má záväzok, ktorý so súhlasom L. prevzal od spoločnosti B., U. spolu s jej pohľadávkami a ktorý L. sľúbil vyrovnať po úspešnom vymožení pohľadávok. Účelom a ekonomickým dôvodom pôžičky bola investícia do nákupu dlažby a jej predaj s výrazným ziskom. N. W. a T. L. bral ako spoločníkov, ale v tejto veci P. jednal vždy s L. a v niektorých prípadoch i za prítomnosti N. W..

Pri zisťovaní, aké záväzkové vzťahy v predmetnej veci vznikli, je potrebné prihliadnuť aj na to, že T. L., N. W., obž. X. či Y. P. nie sú právnicami, a že spravidla nepoužívajú právne pojmy (ako je zrejmé aj z odposluchov) a pokiaľ ich používajú, nie vždy im dávajú správny obsah. Z ich výpovedí je zrejmé, že je tomu aj v predmetnej veci, keď pojem investícia používajú v zmysle účelu použitia peňazí. Investícia však môže mať rôznu právnu formu a rôzny počet zmluvných strán, či počet záväzkových vzťahov.

Z obsahu vyššie uvedených dôkazov vyplýva, že v predmetnej veci za účelom získania výraznej odmeny obžalovaný požičal T. L. (ktorého spoločníkom bol N. W. a ten sa potom podieľal aj na odmene z pôžičky) sumu 200.000,- eur, ktorý ich požičal spoločnosti B., U. so štatutárnym orgánom Y. P.. Obžalovaný vedel, do akých obchodov a s akým ziskom budú peniaze vložené, pričom si tieto skutočnosti bol aj v Prahe overiť. Obžalovaný síce okrem istiny 200.000,- eur požadoval aj zaplatenie 50.000,- eur, ktoré vysvetlil ako náklady, ktoré mu vznikli v súvislosti s vrátením pôžičky jeho veriteľovi. Sumu 250.000,- eur však T. L. v telefonických hovoroch nespochybňoval a na hlavnom pojednávaní vysvetlil, že takúto sumu sľúbil vyplatiť Y. P. ako časť na výnosoch z pôžičky. Vo výške 250.000,- eur T. L. svoj dlh aj písomne uznal.

Pokiaľ ide o tvrdenia svedka N. W., že obžalovaný požičal peniaze priamo Y. P. a on s L. poberali polovicu výnosov z nej len za sprostredkovanie, tak pri ich hodnotení je potrebné prihliadať aj na ďalšie jeho tvrdenia, ktoré boli záznamami telekomunikačnej prevádzky vyvrátené a ktoré začal uvádzať v čase, keď o týchto záznamoch nevedel. Ide o jeho tvrdenia, že sa mu obžalovaný opakovane telefonicky vyhráždal a žiadal zaplatenie stále vyššej sumy a to 270.000,- eur a potom 300.000,- eur. Z hľadiska hodnovernosti tvrdení N. W. je potrebné prihliadnuť tiež na skutočnosť, že ako dlžník z pôžičky, o ktorej neexistuje písomný dôkaz, mal záujem na tom, aby jeho účasť na pôžičke preukázaná nebola, ale aj na výpoveď svedka P., že jednal vždy s T. L., v niektorých prípadoch i za prítomnosti jeho spoločníka N. W..

Vzhľadom na uvedené skutočnosti má aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaný objednal podpálenie motorového vozidla užívaného T. L. a N. W. a strelbu na rodinný dom, v ktorom má T. L. bydlisko, a tiež že na tento účel zabezpečil zbraň a strelivo. Uvedeným konaním však nehrozil poškodeným násilím, aby mu zaplatili peniaze, ale bola to odvrata, pomsta za to, že im peniaze požičal, tieto mu ani po dvoch rokoch neboli vrátené a bolo zjavné, že mu ani vrátené nebudú. Motív pomsty je možné vyvodiť z komunikácie zachytenej pri odposluchoch, v obsahu ktorej obžalovaný dáva najavo, že

si predmetné útoky a vzniknutú škodu poškodení T. L. a N. W. zaslúžia, pričom dôvodom je „neúspešný obchod“.

Konanie obžalovaného bolo preto potrebné právne posúdiť ako pokračovací prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona s poukazom na § 140 písm. b) Tr. zákona, vo forme účasti podľa § 21 ods. 1 písm. c) Tr. zákona, vo viacčinnom súbehu so zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 4 písm. b) Tr. zákona a zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zákona s poukazom na ust. § 140 písm. c) Tr. zákona. Obžalovaný svojím konaním totiž jednak požiadal iného, aby zničil, poškodil alebo urobil neupotrebitelnou cudziu vec a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu a čin spáchal z osobitného motívu - z pomsty, a jednak tiež bez povolenia sebe a inému zadovážil a držal strelivo a čin spáchal z osobitného motívu - v úmysle uľahčiť iný trestný čin, a bez povolenia zadovážil sebe a inému a prechovával hromadne účinnú zbraň a čin spáchal z osobitného motívu - v úmysle uľahčiť iný trestný čin.

Preto odvolací súd na podklade odvolania obžalovaného napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a sám vo veci rozhodol.

Pokiaľ ide o návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania opätovným výsluchom Y. P. a zadovážovaním zmluvy o pôžičke medzi T. L. a spoločnosťou B., U., či vkladového lístka, tak tieto dôkazy sa v tomto štádiu konania javili ako bezdôvodné, pretože skutočnosti, ktoré mali byť nimi preukázané, podľa odvolacieho súdu boli preukázané už doposiaľ vykonaným dokazovaním. Obžalovaný nimi chcel preukázať existenciu záväzkového vzťahu medzi Y. P. (resp. jeho firmou) a T. L., a zároveň preukázať existenciu záväzkového vzťahu medzi obžalovaným a T. L.. Tieto skutočnosti však odvolací súd považuje za dokázané. Navyiac, svedok Y. P. bol opakovane predvolávaný na hlavné pojednávanie, ale bezvýsledne. Ide o občana cudzieho štátu, žijúceho trvale v Českej republike. Konajúci súd preto nemal možnosť donútiť takéhoto svedka k účasti na hlavnom pojednávaní. Postupoval preto správne, keď zápisnice o výsluchoch svedka Y. P. (vykonané v prípravnom konaní a dožiadaným súdom v Českej republike) na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 263 ods. 3 písm. a) Tr. poriadku prečítal. Y. P. bol pritom v predmetnej veci vypočutý 4-krát, pričom však v posledných dvoch prípadoch už využil svoje právo a vypovedať odmietol. Tiež nie je možné súhlasiť s tou námietkou, že prvostupňový súd sa nepokúsil zabezpečiť zmluvu o pôžičke. Na jej predloženie totiž opakovanne vyzýval tak T. L. i Y. P., no ani jeden z nich ju nepredložil. Y. P. predložil len predávací protokol o tom, že všetky doklady spoločnosti B., U. boli dňa 15.5.2012 odovzdané H. O., o ktorom nevie, kde sa nachádza a ani či sa tak skutočne volá. T. L. zase namiesto zmluvy, pri ktorej sľuboval jej predloženie, predložil len uznanie dlhu, z čoho je zrejmé že zmluvu k dispozícii nemá (pri výpovedi dokonca spočiatku tvrdil, že zmluvu a potvrdenie o vložení peňazí na účet spoločnosti B., U. odovzdal obžalovanému).

Správne už prvostupňový súd odmietol aj návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania oboznámením ďalších zvukových záznamov telekomunikačnej prevádzky. Obžalovaný totiž k navrhovaným záznamom nepredložil doslovný prepis týchto záznamov, ktorý je v zmysle § 115 ods. 6 Tr. poriadku jednou z podmienok pre ich použitie ako dôkazu v súdnom konaní. Rovnako prepis navrhovaných záznamov obžalovaný nepredložil ani v odvolacom konaní.

V súvislosti s vykonanými dôkazmi oboznámením záznamov telekomunikačnej prevádzky odvolací súd len dopĺňa, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky sa síce vykonal v inej trestnej veci, ale v predmetnej veci sa od 20.5.2013 viedlo trestné konanie pre skutok, ktorý bol právne kvalifikovaný ako obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), d), ods. 4 písm. b) Tr. zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zákona, a tak podľa § 115 ods. 1, 7 Tr. poriadku bola splnená podmienka pre použitie záznamu ako dôkazu aj v tomto konaní. Záznamy telekomunikačnej prevádzky vykonané pred 20.5.2013 boli v tomto konaní použité len na preukázanie skutočností tvrdných obžalovaným a v jeho prospech. Navyiac je potrebné zdôrazniť, že v predmetnej veci bol záznam z inej veci získaný a ako dôkaz vykonaný na základe návrhu obžalovaného v prípravnom konaní. Oboznámené záznamy telekomunikačnej prevádzky boli teda ako dôkaz vykonané v súlade s ustanoveniami Tr. poriadku.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o druhu a výmere trestu odvolací súd, vychádzajúc zo zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zákona a prihliadajúc na účel trestu vyplývajúci z § 34 ods. 1 Tr. zákona, zhodnotil

najmä spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúcu okolnosť, poľahčujúcu okolnosť, ako aj osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Odvolačí súd zistil rovnovážny pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, keď zistil len jednu poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. j) Tr. zákona (viedol pred spáchaním trestného činu riadny život) a jednu príťažujúcu okolnosť uvedenú v § 37 písm. h) Tr. zákona (spáchal viac trestných činov). Obžalovaný má v odpise registra trestov síce jeden záznam o spáchaní trestného činu krádeže, ide však o záznam ešte z roku 1996, pričom sa na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený. Priestupkov sa dopustil len na úseku cestnej premávky.

Pred vzatím do väzby vykonával podnikateľskú činnosť a žil usporiadaným životom s manželkou a dvoma deťmi, jeho správanie nebolo riešené v komisii na ochranu verejného poriadku.

Zo znaleckého posudku z odboru psychológia znalkyne L. P. O., L. vyplýva, že obžalovaný nemá v osobnostnej štruktúre abnormality, žiadne deviácie ani psychopatické rysy. Jeho resocializácia a prevýchova bude pomerne priechodná, lebo ide o neurostabilnú osobnosť bez patológie s nadpriemerným intelektom. S vysokou pravdepodobnosťou je možné u neho predpokladať, že recidivujúce správanie je u neho nízko pravdepodobné.

Za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami Tr. zákon v ust. § 294 ods. 4 ustanovuje trest odňatia slobody od 4 do 10 rokov a v ust. § 295 ods. 3 ustanovuje trest odňatia slobody od 7 do 10 rokov. Za prečin poškodzovania cudzej veci Tr. zákon v § 245 ods. 2 ustanovuje trest odňatia slobody na 6 mesiacov až 3 roky.

Keďže obžalovaný dvoma skutkami spáchal tri úmyselné trestné činy, z ktorých dva sú zločinom, horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 3 Tr. zákona (10 rokov) sa zvýšila o jednu tretinu (§ 41 ods. 2 Tr. zákona) a úhrnný trest odňatia slobody bolo potrebné uložiť v rámci takto upravenej trestnej sadzby 7 rokov až 13 rokov 4 mesiacov.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti je podľa odvolacieho súdu účel trestu, ktorým je ochrana spoločnosti pred páchatel'om, možné v prípade obžalovaného dosiahnuť úhrnným trestom odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby, teda vo výmere 7 rokov.

Keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdených trestných činov obžalovaný nebol vo výkone trestu odňatia slobody, tak pre výkon uloženého trestu ho odvolací súd podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Rovnako ako prvostupňový súd aj odvolací súd poškodených odkázal s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces, s výnimkou poškodených O. L. s.r.o. a T. Q. L., ktorí o priznanie náhrady škody v adhéznom konaní nežiadali. Iné rozhodnutie odvolacieho súdu by znamenalo zmenu rozhodnutia o náhrade škody v neprospech obžalovaného, čo vzhľadom na to, že odvolací súd rozhodoval len na podklade odvolania obžalovaného, by znamenalo porušenie zásady vyslovene v ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a sám rozhodol rozsudkom tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.